ceteros evehuntur, obliviſcuntur ſui, ſimulque officiorum & pietatis chriſtianæ, & ſtatus ſui quin cogitent, ſe a Deo tot beneficiis auctos fuiſse, ut ſint aliis exemplo, ut proximi juvent miſeriam, ut auctoritatis ſuæ pondere Religionem, & Dei majorem gloriam promoveant. Quænam ratio illis erit reddenda Deo de uſu tot prærogativarum, ac beneficiorum, quæ a Deo perceperunt? Denique ſicuti inſignis hæc Sancti non minus conſtans, atque fidelis extitit Deo in omnibus tribulationibus ſuis, & in perſecutionibus, quibus placuit Deo illius probare virtutem; ita ex hac quoque nota virtutem noſtram metiri debemus. Sexcenti enim ſunt, qui gloriantur, & ſeſe in pietate recte ſolidatos putant, dum nulla res eos ſollicitos agit, iiſque nihil deeſt, qui, ut olim David, dicunt: *Dixi in abundantia mea: non movebor in æternum.* (*Pſ.* 29.) Se putant immotos, & inconcuſſos; ſed ubi vel levis accidit calamitas, ubi vel minimo quatiuntur ictu, decidunt, & omnis eorum conſtantia evaneſcit. *Avertiſti faciem tuam a me, & factus ſum conturbatus.* (*Ibid.*) Quapropter proprie loquendo, nemo virtute præditus vocari poteſt, niſi virtus ejus traducta fuerit per ignem hunc ærumnarum, calumniarum, contumeliarum, perſecutionum humanarum, quæ patefaciunt virtutis ſoliditatem, & patientiæ noſtræ magnitudinem, eique ut Sanctus Jacobus Apoſtolus loquitur, extremam perfectionem adjiciunt. Vos autem quæ ut illa mundum contempſiſtis, & reliquiſtis, & Religioſiſſimæ hujus Principis exemplum ſecutæ eſtis; quandoquidem ſub illius vexillis pugnatis, ad eadem ineunda certamina voſmet præparate: *Certamen forte illi dedit, ut vinceret.* Sed opus eſt, ut ad illius exemplum victoriam veſtram perſequamini; videlicet ut omnes mundi ſenſus, & placita horreatis, ut de illius contemptu gloriemini, ut voſmet ipſas vincatis, ut Salvatoris crucem geſtetis, & conſtanter in hujuſmodi exercitationibus perſiſtatis ad mortem uſque, ut mereamini beatæ Æternitatis coronam, quam vobis ex animo exopto &c.

PRO S. JOANNIS A CRUCE,

Primo Excalceatorum Carmelitarum Religioſo, Panegyrico.

MONITUM.

AD texendum S. Joannis a Cruce elogium, ſatis eſſet aſſerere, hunc incomparabilis S. Thereſiæ diſcipulum fuiſſe, primum Ordinis ejuſdem Religioſum, & ſocium illius in inſtituenda congregatione fratrum contemplationi deditorum, & electorum ad Carmelum in priſtinam perfectionem reſtituendum. Hæc tamen illuſtris qualitas ad ſummum quædam eſſet Panegyricæ orationis adumbratio, niſi ipſius S. Thereſiæ teſtimonio ſciremus, Beatum hunc Diſcipulum per extaſim rapi ſolitum fuiſſe in Deum, perpetuo contemplationi abditum fuiſſe, & ſemper, ut ita dicam, ſui minime compotem, perditumque in obſcura hac ſimul, ac ſplendida nocte animæ, quam graphice nobis deſcriptam reliquit in operibus ſuis: hominem qui in cælo amplius, quam in terris vixit, verbo, Sanctum inſignem, qui omnem mutuatus eſt Spiritum Sanctæ illius, quæ ſæculi ſui miraculum extitit.

Ubi reor operæ pretium eſſe admonere, licet vitæ contemplationi dedita, extaſes, raptus Spiritus non vulgaribus repleti luminibus, & voluntatis ignis divini ardoribus æſtuantis ſint proprius character S. Joannis a Cruce, in hoc tamen conſtituendum non eſſe vel totum Panegyricum, vel præcipuam orationis partem. Auditor quippe nullum inde fructum percipere poſſet, niſi ſterilem admirationem gratiarum, quibus Deus Sanctos aliquot cumulavit, quod neque exoptandum neque quærendum eſt; ſed puto inhærendum eſſe præclaro, quod nobis reliquit, exemplo vitæ pauperis, humilis, ferventis, mortificatæ, zelo ſuccenſæ, ac patientis in graviſſimis doloribus, maximiſque perſecutionibus, ſive ante, ſive poſt Ordinis Carmeli reformationem, in qua adeo feliciter operam ſuam collocavit.

PARAGRAPHUS PRIMUS.

Varia Sermonum Synopſis hujus Argumenti.

Vivo ego, jam non ego, vivit vero in me Chriſtus. Galat. 2.

I. SAnctus Joannes a Cruce adeo affluenter particeps fuit vitæ, quam nobis dedit Salvator hominum, ut difficile ſit hoc intelligere, & mox conſtituere tanquam aptiſſimum characterem Sancti hujus imitatoris vitæ J. Chriſti.

Quapropter ut æquum hujus rei animo conceptum aſſequamini, vobiſmet fingere debetis hominem, cui nullum ſit ultra cum terra commercium, quamvis corporis ratione iſtic ſubſiſtere teneatur, cui nullum ſit cum ſenſibus vinculum, quamvis illis uti cogatur, ad ea exequenda, quæ ſibi præcipiuntur a Domino; hominem, qui totus in cælo eſt, totus in ſinu divinitatis, totus in occupatione Beatorum; prorſus divinus contemplator, qui jam in vitam alteram migraſſe videtur, quemadmodum anima corporeis ſoluta vinculis migrat in cælum.

Hanc nobis tabulam magni hujus hominis nobis proponit hiſtoria, quam in lucem vocare adnitar, oſtendens Deum illi triplicem Jeſu Chriſti vitam communicaſſe.

Prima eſt vita patiens, quæ illum incepit attollere in Deum, deſtruendo peccatum, ac illum unice ſervituti Dei devovendo.

Secunda eſt vita divina, quæ illum ab omnibus ſenſibus, rebuſque materialibus expedivit ut repleret eum donis Spiritus Sancti, dono Prophetiæ, dono miraculorum, & ſanctitatis Dei, qui curam ſuſcepit illum in omnibus actibus deducendi.

Tertia eſt vita glorioſa, quæ illum Beatum effecit ante obitum per illius transformationem in Deum, nec non per participationem gratiarum earum, quibus prædeſtinati perfruuntur in cælo. Hæ vitæ ſibimet invicem ſunt diſpoſitiones unius ad alteram, alterius ad tertiam, & tres ſimul oſtendent horum verborum veritatem: *Ego veni, ut vitam habeant, & abundantius habeant.* Veni, ut vitam habeant; hæc prima eſt: ut illam habeant abunde; hæc eſt altera: atque ut abundantius habeant; hæc eſt tertia: *Ex edito Sermone Auctoris Anonymi.*

II. *Qui facit concordiam in ſublimioribus ſuis.* Job. 25. in ſe uno ſimul omnes collegit virtutes, ſed eas, quæ difficillime ſimul conciliantur. Hoc oſtendi poteſt in tribus Elogii partibus.

Primo magnam conjunxit innocentiam cum auſteriſſima pœnitentia, & mortificatione, qua Sanctus aliquis corpus ſuum maceraverit, non quidem ut pro peccatis ſuis ſatisfaceret, ſed ne illa committeret. Liquet quam raro accidat, ut quis diutius ſartam tectamque Baptiſmi ſui ſervet integritatem; tamen Sanctus Ambroſius, qui tot direxerat conſcientias, aſſerit, ſe facilius inveniſſe mortales, qui innocenter totum vitæ ſuæ ſpatium abſolverant, quam qui ſemel facta innocentiæ jactura, dignam criminibus ſuis egerint pœnitentiam; unde conjici poteſt, quænam fuerit ſanctitas, ac meritum Joannis noſtri, qui vitam ab omni culpa alienam ſervavit, & exercuit alteram cum maxima, quæ fingi poteſt, ſeveritate, cum invicta patientia.

Secundo. Altera concordia, quam fecit, & quæ non minorem virtutem indigitat, eſt conjunxiſſe altiſſimum contemplationis verticem cum laboribus vitæ Apoſtolicæ, non ſolum peccatorum converſionem procurando, verum etiam pios homines ad altiſſimum perfectionis gradum extollendo, quæ dici poteſt ſublimior quædam, & prorſus ſingularis ſpecies Apoſtolatus: *Qui facit concordiam in ſublimibus ſuis.*

Tertio. Altiſſimam humilitatem cum ſublimi ſcientia, probatiſſimam ſanctitatem, & celeberrimam ſui nominis exiſtimationem conjunxit. Hæc admirabilem quodammodo commixtionem fecerunt in vita Sancti hujus, & ſingularem illius characterem conſtituunt: *Qui facit concordiam in ſublimibus ſuis.*

III. Aliter inflecti poteſt hoc argumentum, oſtendendo in Sancto Viro hoc

1. Sublimem perfectionem animæ uſque ad altiſſimum contemplationis gradum aſſurgentis: hæc enim vitæ ratio præſtantiſſima, & optima pars eſt, quemadmodum Filius Dei Magdalenæ affirmavit: *Mariam optimam partem elegit*; & quemadmodum hoc vitæ genus ſupponit animam, quæ tota ſit Dei; cujus ſpiritus non niſi de magnalibus Dei cogitet, & quæ non alium habeat finem, niſi ut placeat Deo; oſtendere poſſumus, quomodo Sanctus hic noſter ad hanc vitæ perfectionem ſeſe diſpoſuerit per ſolitudinem, mundi ſeceſſionem, ſuorum affectuum victoriam ſuimetipſius abnegationem & perfectam creatorum bonorum omnium paupertatem, ac tandem per internecinum ſui corporis odium, quo meritus eſt, ut illum Deus puriſſimis ſpiritus deliciis cumularet.

2. In hoc eodem ſancto Viro conſiderari poſſunt merita erga Deum, & Eccleſiam in actuoſæ vitæ laboribus; cum ſtatim operam dederit ſaluti, & converſioni peccatorum, & mox

mox utilius reformationi Ordinis de Carmelo; ubi latior aperitur campus diſſerendi de perſecutionibus, contumeliis, humiliationibus, verbo, pœnis omnibus, quas ob cauſſam hanc conſtanter ſuſtinuit.

IV. *Qui vult venire poſt me, abneget ſemetipſum, tollat crucem ſuam, & ſequatur me.* Matth. 16. Sicuti Sanctus noſter nihil ſibi propoſuit, neque aliud quæſivit, quam ſequi, & imitari Jeſum Chriſtum, ejuſque pro virili parte vitam, & mortem imitari, ita omnia ſcrutatus eſt media, omneſque replevit conditiones, quas Salvator exquirit ab iis, qui illius eſſe volunt veri, perfectique imitatores; conditiones, inquam, quæ in textus mei verbis continentur, & quas Beatus Joannes a Cruce ad unguem adimplevit.

1. Opus eſt, ut qui Chriſtum ſequi velit, qui nempe ſe illum imitari, ejuſque dogmata velit implecti, opus inquam eſt, *ut abneget ſemetipſum*, videlicet nihil naturæ corruptæ concedat, vitia, cupiditateſque ſuas edomet, & nuntium mittat iis, quæ ſibi ſunt antiquiſſima, ut omnino ſequatur Dei voluntatem, quod præſtitit S. Joannes a Cruce, eo modo, ut nihil in eo fuerit deſiderandum.

2. *Tollat crucem ſuam.* Legenda tantum vita eſt Sancti hujus, ut liqueat ipſum ne momento quidem caruiſſe tribulationibus, mortificationibus cum internis, cum exterioribus, interioribus, externiſque perſecutionibus, pœnis, amariſque doloribus.

3. *Et ſequatur me*; Sed ſequens, & Salvatorem imitans in laboribus, atque tentationibus, guſtavit etiam gaudia, & conſolationes, quas illis communicat, qui ſibi fidelem ſerviunt ſervitutem.

V. *Abſit mihi gloriari, niſi in cruce Domini noſtri Jeſu Chriſti.* Ad Galat. 6. Sanctus ille, cujus laudes concinnamus, cum ideo Joannis a Cruce nomen accepiſſet, ut vitam ſuam Cruci, & paſſionibus Salvatoris conformaret, tanquam illud quod glorioſiſſimum in mundo cenſebat, jure dicere potuit cum S. Paulo, ſe in Domini Cruce gloriari, & nihil ſibi antiquius eſſe, quam fieri participem paſſionum ejus, qui pro ipſo tantum ſuſtinuerat, & qui gloriam hanc omnibus gaudiis, & honoribus, Mundi hujus prætulerat: *qui propoſito ſibi gaudio ſuſtinuit Crucem confuſione contempta.* Ubi oſtendere licet, S. Joannem a Cruce jure glorioſum hoc ſibi nomen promeruiſſe, ejuſque officium repleſſe.

1. Quia particeps fuit ignominiarum Crucis, quibus ſe ipſum præparavit profunda humilitate, quæ effecit, ut ille concupiſceret & ſuſtineret maximas contumelias, & inſignes mortificationes ardentius, quam mortales in ſæculo laudes, & hominum plauſus aucupentur.

2. Quia particeps fuit dolorum, & cruciatuum Crucis propter injurias, quas ab hominibus paſſus eſt, & admirabiles mortificationes, quas ille impoſuit ſibi.

3. Sed particeps quoque fuit ſuavitatum Crucis per gaudia, atque interiora ſolatia, qui illius veluti fructus ſunt, & per gratias, quas illis largitur Deus, qui aliquid propter amorem ſuum ſuſtinent.

VI. *Mihi mundus crucifixus eſt, & ego Mundo.* Galat. 6. Mundus mihi eſt tanquam crucifixus, & viciſſim ego Mundo ſum veluti crucifixus. His verbis teſtatur Apoſtolus contemptum, in quo ipſe Mundum habet, dicens illum in mente, conceptuque ſuo idem eſſe ac homo crucifixus, quem Judæi horrebant, & ſpectabant tanquam objectum omnium nequiſſimum: *Maledictus, qui pendet in ligno.* (*Galat.* 3.) Videlicet, ſicut Mundus neminem habet in pretio, niſi viros principes, divites, & qui aliquo honore decorati ſunt, ita e contra ipſum exoptare, ut hic idem Mundus ipſum reſpiceret tanquam mortalium omnium noviſſimum, atque confuſione, opprobriis, & maledictis oneraret, quod olim fiebat cum homine in Cruce pendente: *Mihi mundus crucifixus eſt, & ego Mundo.* Verum cum per mutuum hunc contemptum, quo Mundus Sanctos, Sanctique Mundum contemnunt, ad editiſſimum perfectionis gradum liceat pervenire; hinc judicetis, volo, ad quem Sanctitatis gradum S. Joannes evaſerit; quia mea quidem ſententia hic æquiſſimus character eſt, qui de illius meritis, atque virtutibus aſtrui valeat. Itaque in parte priori videbimus, quomodo ipſe Mundum contempſerit, ejuſque placita, & bona conculcans, ita ut Mundus Joanni fuerit tanquam crucifixus: *Mihi mundus crucifixus eſt.*

Secundo, quomodo gaudium, deliciaſque ſuas duxerit, conviciis, & perſecutionibus affici a Mundo, videlicet ab inimicis Mundi, ſanctorumque Chriſtianæ fidei dogmatum, non aliud quærens, quam placere Salvatori Mundi, qui in præmium voluptatum, & gaudiorum Mundi, quæ ipſe flocci fecit, ipſum cumulaverit gratiis, muneribus, lætitia, opibuſque interioribus: *Mihi mundus crucifixus eſt, & ego mundo.*

VII. *Dedit illi ſcientiam Sanctorum, honeſtavit illum in laboribus, & complevit labores illius.* Sap. 10. S. Joannes a Cruce unus ex illis extitit, qui præ ceteris fuerit Dei ſcientia repletus; & cujus labores exitum nacti ſunt glorioſiorem, & quem Deus largius benedictionibus ſuis cumulaverit. Quæ ſingillatim ſunt oſtendenda.

1. *Dedit illi ſcientiam Sanctorum.* Sanctorum ſcientiam aſſecutus eſt, quoniam unus eſt ex illis, qui majori cura ſecuti ſunt Evangelii placita; quoniam paupertatem ad extremum uſque gradum pertulit, non ſolum in Religionis ſtatum ingrediens, verum etiam ibi vivens in adeo arcta obſervantia, ut ſibi negaret plurima, quæ ſeveriſſimi etiam ſibi permittunt; Crucis Amorem ad exceſſum uſque protulit, ut ſemetipſum ſemper in omnibus ſenſibus, ſine diſcrimine, & auſteriſſime mortificaverit; ita ut ſecundum compluriam Sanctorum exemplum debuiſſet a corpore ſuo veniam expoſcere tantæ crudelitatis. Præterea poſſidebat ſcientiam Sanctorum, quod abditiſſima revelabat myſteria, quæ quidam veluti fontes fuerunt, unde hauſit præclaram & admirabilem myſticam Theologiam, quam doctiſſimus quiſque, & in hac ſcientia perſpicaciſſimus admiratur: *Dedit illi Deus ſcientiam Sanctorum.*

2. *Honeſtavit illum in laboribus ſuis.* Quia recentis familiæ patrem illum conſtituit, quæ amplexa eſt praxim editiſſimorum Canonum Evangelii, Fundatio tot domorum Religioſarum, in qua non minimam partem obtinuit, ut ibi Deus colatur, & glorificetur, reddidit nomen ejus immortale; & Eccleſia, quæ gaudet fructu laborum ejus, poſt obitum inter beatos primum, deinde inter Sanctos adnumeravit.

3. *Complevit labores illius.* Coronavit Deus labores ejus gloria, quam tot virtutibus, laboribus, ærumnis, paſſionibus, & ſanctis operibus meritus eſt, quæ illum effecerunt perfectum Jeſu Chriſti exemplum, quod Salvator ipſe voluit inſigni miraculo comprobare, & quod de alio non legimus; quoniam ipſe voluit in Sancti noſtri oſſibus, & reliquiis ſemetipſum repræſentare, ibi viſibiliter apparens modo veluti Cruci confixus, modo veluti puer in ſtabulo poſitus, mutata ſemper forma, & figura ad innuendam unionem, ſimilitudinem, & conformitatem, quam ille ſemper ſecum habuerat in omnibus actibus vitæ ſuæ.

Chriſto confixus ſum Cruci. Galat. 2. Auſtera Sancti hujus vita locum præbet traducendi ad ipſum hæc S. Pauli verba: VIII.
Chriſto confixus ſum Cruci, atque oſtendendi; 1. ipſum toto juventutis ſuæ ſpatio ſibi in partem vindicaſſe Crucem fugiendo ſocietatem ſibi æqualium, qui in licentia vivebant, evitando puerilia, vacando orationi, atque mortificationi, tanquam juvenis athleta, qui ſeſe præparat certamini, exercens pœnitentias ætatis ſuæ pares, ut ſe ſe ad majores diſponat.

2. In Religione, quam amplexus eſt, profeſſum fuiſſe vitam Crucis per fidem practicam officiorum regularium, cum inter ceteras communitates illam elegerit, ubi obſervantia religioſiſſime ſervabatur, regulæ ipſi adjiciens voluntarias mortificationes, repetitis jejuniis, rigoribus temporum, incommodis æſtus, & frigoris, quibus ſe objiciebat, ciliciis, horrentis ſetis ſubucula, frequentibus flagellationibus, jugibuſque auſteritatibus.

3. In recenti reformatione, & in magno domorum Ordinis ſui numero, docuiſſe Religioſos ſuos amplecti Crucem Jeſu Chriſti; perſuadendo hunc ſpiritum fuiſſe Sancti Inſtitutoris ſui, adhibendo auctoritatem quatenus Superior, & Provincialis, & addendo exemplum, quo nihil eſt efficientius &c.

Licet Sancti omnes mereantur cultum, & venerationem fidelium, quocumque titulo eos colat Eccleſia Apoſtolorum, IX.
Doctorum, Martyrum, Confeſſorum &c. Sunt tamen qui propter labores, & merita ſua erga Eccleſiam coli mereantur coram Deo his glorioſis nominibus, licet nomen non gerant, neque Fideles vulgo illis deferant aliquam ex hujuſmodi laudibus inter Sanctos. Hoc ego oſtendere aggredior in Sancto Joanne a Cruce Coadjutore S. Thereſiæ in reformatione Ordinis de Carmelo primi Religioſi recentis hujus Ordinis, docti viri, contemplationi dediti, magni, & perſpicacis Doctoris in Myſtica Theologia, cujus ſecreta omnia aſſecutus eſt. Hic probatiſſimus eſt conceptus paſſim de inſigni hoc Sancto viro; ſed longe aliter de illius meritis, & ſanctitate ſentietis, ſi vobis oſtendero.

1. Illum zelo, & laboribus ſuis, cum non parum contulerit reformationi Ordinis, qui a priori fervore declinaverat, meritum fuiſſe nomen Apoſtoli, quia hoc genus converſionis Deo magis glorioſæ, magis infrequentis, atque difficilis præ inſignium peccatorum converſione, & quæ zelum prorſus peculiarem expoſcit.

2. Si animum advertimus ad lumina, quibus Eccleſiam illuſtravit ſcriptis admirabilibus, quæ gradatim manu ducunt ad editiorem perfectionis apicem, illi eximii Doctoris dignitas detractari non poteſt.

3. Denique per Cruces, perſecutiones, & paſſiones, quas pertulit pro cauſſa adeo juſta, qualis eſt fratres ſuos perduxiſſe ad vitæ Religioſæ perfectionem; hæ perſecutiones inquam illi compararverunt gloriam Martyris generoſi, quod in triplici parte ejuſdem elogii videbimus.

PARAGRAPHUS II.

Fontes, ex quibus rerum copia hauriri poteſt ad has Sermonum ſtructuras exornandas: & Auctores de hoc argumento tractantes.

PAter Joſeph de Jeſu Maria Carmelita Excalceatus Hiſpanice Sancti hujus vitam complexus eſt ſatis ingenti Vitæ Scriptores.
volumine, quam in Gallicum Sermonem tranſtulit ejuſdem Ordinis Sacerdos.

Altera vita prodiit compendioſior, præfixa operibus Sancti ab Hieronymo de S. Joſeph.

Baillet in Vita Sanctorum ſub die 14. Decembris aliam latiorem haberet, niſi de more prætermiſiſſet ea quæ in Sancto hoc Viro magis ſingularia ſunt, & ampliora.

In Hiſtoria Carmelitarum Excalceatorum ſermo fit de S. Joan-

S. Joannes a Cruce, paſſim vero libro tertio capite ſeptimo, ubi vocatur opus eximium, & maximum Miraculorum S. Thereſiæ.

Ibidem habemus, quanti S. Thereſia faceret fidelem ſibi ſocium S. Joannem a Cruce; & ipſa etiam in operibus ſuis unam appellat ex columnis reformati Carmeli; illo enim uſa eſt in iis, quæ majoris momenti ad eumdem finem operata eſt.

Summi viri qui prodiderunt ſanctitatē, & merita Sancti hujus.

In prolegomenis, & generali monito præfixo lectoribus librorum hujus Sancti fuſius verba fiunt de laudibus Auctoris, de numero, & præſtantia operum ejus, & de conſilio, quo Sanctus illa conſcripſit.

Ibidem affertur judicium, quod ſæculi hujus viri doctiores tulerunt de doctrina Sancti hujus cum approbationibus Epiſcoporum, Univerſitatum, ac Theologorum ex omnibus Ordinibus Regularibus. Additur etiam explanatio omnium vocabulorum myſticorum, quibus Auctor uſus eſt.

P. Chriſtophorus de Torres Concionator apud Catholicam Majeſtatem in approbatione ſcriptorum Sancti hujus, habet etiam elogium perſonæ, cum vitæ ejuſdem compendio.

Concionatores.

P. Texier tomo ſecundo Orationum Panegyricarum, egregium habet Sermonem in laudem Sanctis Joannis de Cruce.

Alter adeſt congruens ſollemnitati Beatificationis ejus ab Auctore Anonymo editus, cui accepta referimus pleraque in hæc collectanea noſtra cooptata.

PARAGRAPHUS III.

Loci, Exempla, Figuræ, & Bibliorum applicationes huic argumento.

Loci ex Bibliis decerpti, qui virtutibus, & actibus Sancti poſſunt congruere.

Libenter gloriabor in infirmitatibus meis, ut inhabitet in me virtus Chriſti. 2. Cor. cap. 12.

Placeo mihi in infirmitatibus meis, in contumeliis, in neceſſitatibus, in perſecutionibus, in anguſtiis pro Chriſto. Ibidem.

Cum infirmor, tunc potens ſum. Ibidem.

In omnibus tribulationem patimur, ſed non anguſtiamur; aporiamur ſed non deſtituimur; perſecutionem patimur, ſed non derelinquimur; dejicimur, ſed non perimus. 2. Corinth. 4.

Semper mortificationem Jeſu in corpore noſtro circumferentes, & ut vita Jeſu manifeſtetur in corporibus noſtris. 2. Corinth. 4.

Semper nos qui vivimus in mortem tradimur propter Jeſum, & ut vita Jeſu manifeſtetur in carne noſtra mortali. Ibidem.

Propter quod non deficimus, ſed licet is, qui foris eſt noſter homo corrumpatur, tamen is, qui intus eſt, renovatur de die in diem. Ibidem.

Caſtigo corpus meum, & in ſervitutem redigo, ne forte cum aliis prædicaverim ipſe reprobus efficiar. Ibidem.

Beati pauperes ſpiritu, quoniam ipſorum eſt regnum Cælorum. Matth. 5.

Vulpes foveas habent, & volucres Cæli nidos, Filius autem hominis non habet, ubi caput reclinet. Matth. 8.

Loci, qui applicari poſſunt raptibus illius.

Scio hominem in Chriſto, ſive in corpore neſcio, ſive extra corpus neſcio Deus ſcit, raptum hujuſmodi, uſque ad tertium Cælum. 2. Corinth. 12.

Et ſcio hujuſmodi hominem, quia raptus eſt in Paradiſum, & audivit arcana verba, quæ non licet homini loqui. Ibidem.

Pro hujuſmodi gloriabor, pro me autem nihil gloriabor, niſi in infirmitatibus meis. Ibidem.

Nam etſi voluero gloriari, non ero inſipiens. Veritatem enim dicam; parco autem ne quis me exiſtimet ſupra id quod videt in me, aut aliquit audit ex me. Ibidem.

De Zelo reſtaurandæ regularitatis in Ordine ſuo.

Zelus domus tuæ comedit me, & opprobria exprobrantium tibi ceciderunt ſuper me. Pſalm. 68.

Tabeſcere me fecit zelus meus, quia obliti ſunt verba tua inimici mei. Pſalm. 118.

Vidi prævaricantes, & tabeſcebam, quia eloquia tua non cuſtodierunt. Ibidem.

Zelo zelatus ſum pro Domino Deo exercituum, quia dereliquerunt pactum tuum filii Iſrael. 3. Reg. 19.

Exempla Antiqui, & Novi Teſtamenti hujus argumenti.

Sanctus hic comparatur nubeculæ, quam vidit Eliſæus.

Elias Propheta quærit ab Eliſeo diſcipulo ſuo, quid videret; qui reddidit ſe videre aſſurgentem de Mari nubem, non majorem hominis veſtigio. *Ecce nubecula parva, quaſi veſtigium hominis aſcendebat de Mari.* (3. Reg. 18.) Sed nubes hæc deinceps in corpus adeo immane concrevit, ut totum Cælum fuerit coopertum, & terra imbribus ſubmerſa. Sanctus Noſter in mundo tenuia, & obſcura habuit principia; fuit re adhuc integra ſimilis huic nubeculæ; ſed cum illum extulerit Deus per lumina, & calorem gratiæ ſuæ ſuper terrena hæc, intra paucos annos tantum evaſit meritis ſuis, ut Divinitas videatur unice occupata fuiſſe, ut illum deduceret, atque perficeret, & quamvis hominum odia cum calumniis, & perſecutionibus affecerint, & ad tempus aliquod ei caliginem offuderint, ille tamen ex hiſce omnibus obicibus victoriam reportavit. Non ſecus ac nubes poſtquam brevi fuit ventorum ludibrium, huc illuc perlata; deinde aliarum nubium acceſſione coaleſcit, ac erumpit in fulgura, fulmina, atque tonitrua; ita Beatus Joannes a Cruce ad tempus agitatur, ſed mox Dei donis repletur. Quoniam pro juſtitia perſecutionem paſſus eſt, recipit vividiora Patris Cæleſtis lumina, eaque aliis communicans fit objectum admirationis Mundo univerſo. Ignis, & fulgura ex corde, & ore ejus emanant; Seraphim eſt in terra; igne, quem Deus illis communicavit, ut ex abundantia ſua alii participes fierent, eos fovet, atque ſuccendit.

Comparatur S. Paulo ad tertium uſque Cælum rapto.

Procul abſint profani ſpiritus, qui damnant quidquid neſciunt: *blaſphemant quod ignorant:* qui illuſionem putant, quidquid in ordine communi non continetur, qui haberi cupientes inter ſpiritus fortes adynaton putant, quidquid illis præter communem ordinem eſſe videtur. Audent illi inter errores, viſiones, & mentis infirmitates referre divinos S. Pauli impetus, extaſes, & inſignem raptum uſque in tertium cælum. Fidem non habebunt huic Apoſtolo dicenti ſe hominem cognoſcere, qui ſublatus fuit, neſcit autem, utrum in corpore, an extra corpus, in Divinitatis ſinum, ubi didicit arcana verba, quæ homini explanare non licet, quia homo illa nequit intelligere? Cur ergo audent obniti, cum dicimus illis Joannem a Cruce nunquam fere ſatis operatum fuiſſe, quin corpus ejus attolleretur a terra; extaſes illi perfamiliares fuiſſe, quia ſumma dilectione ferebatur in Deum? Numquid brachium Domini abbreviatum eſt? An non poteſt Deus ſimilia Sanctis ſuis beneficia conferre? Si de facultate Dei conſtat, de facto quoque conſtare debet, & Deum ſæpe honoraſſe merita Sancti Joannis a Cruce his raptibus, & elevationibus, quoniam ingens teſtium nubes hoc in Canonizationis ejuſdem proceſſu teſtantur. Sciant ergo incredulæ mentes non deeſſe pietatem, diſcant revereri omnia divini amoris argumenta, quæ ille tradit famulis ſuis, & caritatem efficere debere, ut in pretio, & cum gratiarum actione habeamus, & colamus gratias omnes, quas Deus aliis impertit.

S. Joannes a Cruce cū S. Joanne Baptiſta cōparatus.

Erat Joannes, neque manducans, neque bibens. Matth. 11. Sanctus Joannes Baptiſta præcinctus erat zona coriacea ſecundum renes, veſtiſque illius contexta ex pilis Cameli. Veſcebatur locuſtis, & agreſti melle, adeo vero exiguum potum ſumebat, ut neque manducare, neque bibere videretur. Viderine poteſt Sanctus, cujus vita ſit huic ſimilior, quam Sancti Joannis a Cruce; qui propius Sanctum Præcurſorem imitabatur? Incedit Joannes cilicio indutus, & veſte ex juncis confecta. Dicendus eſt hic vel manducaſſe, vel bibiſſe, quoniam integre fluebant hebdomadæ, quin ille quidquam eſculenti, vel poculenti caperet? Omnia in viro hoc erant ſingularia, non ſecus ac in Sancto Joanne Baptiſta; uterque pœnitentiæ exteriori interiorem addiderunt; non ut ſibi hominum plauſus laudeſque captarent, ſed ut eorum excitarent attentionem. Jejunium adeo inſuetum, & immodicæ mortificationes, nonne indiſcretæ haberentur, ſi ad cenſuram humanæ prudentiæ vocarentur? ſed ubi apparet Dei digitus, homines obmuteſcant oportet. Joannes Baptiſta per hunc adeo auſterum oris habitum non ne fieri debebat obſtaculum aptius ad injiciendum hominibus ſtuporem, & ad oculos populi in ſe convertendos, ut illi Meſſiam traderet cognoſcendum? & Sanctus Joannes a Cruce nonne habendus erat tanquam pœnitentiæ prodigium, ut aliquando præficeretur ſanctæ pœnitentium turbæ, qui ejus veſtigia erant lecturi? Uterque præ ceteris eniteſcere debebant, ut fierent abſolutiſſima pœnitentiæ exemplaria.

S. Joannes a Cruce eſt Propheta Eliſeo comparatus.

Sanctus Joannes a Cruce comparari quoque poteſt cum Eliſeo Propheta, qui ſciens patrem, ac præceptorem ſuum Eliam Prophetam in cælum transferendum igneo curru, ab hoc petiit; ut ſibi duplicem ſpiritum ſuum relinqueret: *Obſecro, ut fiat in me ſpiritus tuus duplex;* (4. *Reg.* 4.) quod illi conceſſit Elias arrhabonis loco pallium quod gerebat eidem relinquens. Quin immorer conſiderans varios ſenſus, quos duplici huic ſpiritui, quem recepit Eliſeus, tradunt Interpretes, aſſerere poſſe mihi videor, ardentem, ignitumque zelum, qui Eliæ Prophetæ characterem conſtituit, duplicem vocari, quia ille duplicem habebat finem, alterum quidem reſtituendi cultum Dei, avulſis idolis, eorumque Pſeudoprophetis devictis; alterum vero erudiendi, & excolendi ingentem diſcipulorum numerum ad tuendam, obſervandamque Domini legem. Hic in re fuit Eliſeus hæres Spiritus Eliæ: quia acriter Domini cauſſam ſuſtinuit, ſine ullo metu, & nulla habita hominum ratione contra præſtantes terræ, & idolorum cultores, & mox curam in eo collocavit, ut diſperſos Eliæ diſcipulos ſimul cogeret, colligeretque, qui licet ab Elia inſtituti, magno in diſcrimine verſabantur a Dei cultu recedendi, cum non eſſet illis miniſter idoneus, & ſatis perſpicax, qui eos ad priſtinum fervorem qua dictis, qua exemplis eos revocaret. Hinc innoteſcit Sanctum Joannem a Cruce alterum fuiſſe Eliſeum zelo ſuccenſum pro cultu Dei, & pro Ordine Carmeli, quem intepuiſſe videbat propter laxitatem morum, quæ ſenſim inoleverat: *Obſecro, ut fiat in me ſpiritus tuus duplex.*

Comparatur S. Job ſub finem vitæ ſuæ.

Sicut aurum in fornace probatur, ita juſtus in tribulationibus. Ibi emicat virtutis conſtantia, amoris erga Deum ſoliditas, animi magnitudo, ſpes futurorum bonorum, quæ patientibus promiſſa ſunt. Facile eſt ſervire Deo, cum conſolationes tantum impertit, ſed conſummatæ ſapientiæ effectus eſt dicere Deo cum afflicto Job: *Dominus dedit, Dominus abſtulit: ſicut placuit Domino, ita factum eſt.* S. Joannes a Cruce tribulationibus, quam raptibus inſignior, amorem ſuum teſtatur Deo in abjectione, ad quam redactus eſt in oculis

lis hominum. Non ſecus ac Job morbo corripitur, qui ulceri ſimilis erat. Qui illi aderant vix ferre poterant ſaniem ex univerſali eo vulnere emanantem. Quodnam fuit ſanctæ hujus animæ gaudium memoria repetentis, Jeſum Chriſtum percuſſum fuiſſe tamquam leproſum, & ab omnibus derelictum? Lætabatur ille ob hunc ſimilitudinis gradum cum Domino ſuo: cumque ſibi fieret acceſſio vulnerum recentium per juges exprobrationes, Dominum benedicebat, & illi, a quibus exercebatur, evadebant præcipuum ſui amoris objectum, quoniam illos intuebatur tanquam divinæ juſtitiæ miniſtros, a quibus emundabatur, dicens ab illis ſe fieri conformem Domino; eoſque eſſe tanquam malleum in manibus opificis ſummi vivos lapides cædentis, in cæleſtis Jeruſalem ædificium. *Sermo Manuſcriptus.*

Deus gloriatur ob ea mala quæ Satanas, ut olim Job, ita S. Joanni a Cruce intulit.

Nunquid conſideraſti ſervum meum Job, quod non ſit ei ſimilis in terra? Cum Deus dæmoni propoſuit Job famulum ſuum, tanquam incomparabilis virtutis exemplum, & ab eo ſuſcitatus eſt, utrum illius ſimplicitatem, & cordis rectitudinem conſideraverit, idem fuit æque ac ſi ejus exprobraſſet invidiam, qua contra juſtum illum furebat, in quem nullam habebat poteſtatem, quia verebatur, & toto pectore a malo abhorrebat. Nonne ſimilem de Satana victoriam retulit Deus, ut fidei conſonum eſt, objiciens illi mala, quibus Sanctum noſtrum afflixerat excitando in illum vicarios ſuos, qui illum in obſcurum carcerem detruſerunt? Spectaculum Sancti hujus in vincula conjecti a fratribus ſuis, quos ad regulæ normam revocare ſtudebat, nonne ſpectatores habere meretur cælum, & terram? Job in ſterquilinio ſuo, tanquam in theatro victor fuit Satanæ; & Joannes a Cruce contumeliis obrutus in carceris caligine victoriam de omnibus Inferni poteſtatibus reportavit. Præfero, S. Joannes Chryſoſtomus inquit, Pauli catenas, raptui ejuſdem uſque in tertium cælum, & ille in carcere, quam in extaſibus ſuis eſt glorioſior. Beatus Joannes a Cruce magis admirabilis eſt in vinculis ſuis, atque in tribulationibus, quam in raptibus. Denique quandonam Deus ex virtute Job creſcere viſus eſt? Nunquid in proſperis ejus dæmoni dixit: *Nunquid conſideraſti ſervum meum Job?* an tempore tribulationum? Ex hoc pariter tempore peculiaris illi cedit gloria ex amaritudine, & afflictione S. Joannis a Cruce.

Applicatio quarumdam Scripturæ locorum huic argumento.

Quomodo S. Joannes a Cruce fit vas electionis.

Vas electionis eſt mihi iſte. Act. 9. Jeſus Chriſtus his verbis ſignificavit Sancto Sacerdoti Ananiæ futuram Sancti Pauli magnitudinem, & ſicuti aliis ſpiritum ſuum in menſura tantum conferebat, huic cum abundantia contuliſſe: *Vas electionis eſt mihi iſte;* & ſicut aliis dona ſua impertiebat, aliis quidem tribuens intelligentiæ donum, aliis donum ſcientiæ, huic facultatem altiſſima penetrandi myſteria, hæc omnia ſe collecturum in Paulo tanquam vaſe electionis; Sanctus Joannes a Cruce aliquo ne tantum peculiari dono commendatus fuit? an omnes virtutes, & dona in Sancto hoc, tanquam Electionis vaſculo collecta fuerunt? Si illius inviolabilem puritatem animadvertimus, nonne illum in album virginum recenſemus, qui Agnum quocumque ſequuntur? Si conſideramus illum tanquam primum ex tot Religioſis, qui ejus exemplo reformationem ſuſceperunt, nonne illum Patriarchis adnumeramus? Si illius auſteritates, & vivendi genus ſancte crudele intuemur, quo ad corpus ſuum caſtigandum eſt uſus, nonne martyrem nuncupamus? Cogitantes zeli ipſius magnitudinem, bonorum omnium abrenuntiationem, paupertatis amorem, illum ſpectabimus tanquam Apoſtolum, qui poſtquam Evangelica adimplevit conſilia, horum praxim aliis tradit. Denique hic Doctor eſt inſignis propter opera erudititiſſima; hic eſt aſceticæ vitæ magiſter, cum nemo eodem ſcripſerit melius de eadem: Seraphim eſt propter ignem, quo voratur; novus eſt Thaumaturgus propter ingentem miraculorum numerum; Propheta eſt, qui futura prænoſcit: verbo, vas eſt electionis, in quo Deus omnia dona ſua collocavit.

Natus erat cum felici propenſione in bonū.

Sortitus eſt animam bonam. Sap. 8. Maxima ad virtutem prærogativa eſt felices ſortitum fuiſſe propenſiones; in bonum proclivem ferri ſine contradictione, immo etiam cum voluptate virtutem exercere, horrere vitium, ac illud eo majori odio proſequi, quo majus eſt, atque probatius, non uti ſuis luminibus, atque judicio, niſi ut in Sanctorum ſcientia recentes progreſſus fiant. Talis extitit Sanctus ille, quem colimus. Spiritus ejus ſuapte natura acer erat, & perſpicax, nonniſi in magnis objectis ſubſiſtens. Dederat illi Deus ſolidum judicium & animum, qui perturbari nulla re poterat, cum aggreſſus eſt Ordinis ſui reformationem.

Obices zelum illius acuebant, non deterrebant. Animi dotes adeo locupletes aptum reddebant illum, ad veritatem amandam ſequendamque. Hæ fuerunt fundamentum eorum luminum, atque virtutum, quæ Eccleſiam ædificarunt, atque illuſtrarunt. Corpus ejus, & anima per mortificationem emundata, ſenſibus expedita, & iis omnibus, quæ terreſtria, & craſſiora ſunt, vacua, illum in ſtatum adduxerunt fruendi veritate ſine ulla mentis evagatione. Ita volatum arripuit, ac per intervalla tamquam pullus Aquilæ ſeſe extulit, ut in ipſum lucis fontem figeret oculos, & per communicationes, quas obtinuit a Deo ſe ipſum hac doctrina replevit, quam ii, qui magis ſpiritales ſunt, admirantur. Ubi quæritur primo hujus elationis cauſſa, in bonis invenitur affectibus, ac ſtudiis, quæ ab ipſa hauſimus natura, & quæ ſunt veluti ſemina, quæ cum ætatis profectui evolvantur, ætate creſcente inſignes afferunt fructus: ſed ſemper ſupponendum eſt hoc gratia perfici, coli, nutriri.

Mirabilis Deus in Sanctis ſuis. Pſalm. 67. Sancti omnes ſunt opera gratiæ, ut S. Paulus, omneſque dicere tenentur: Quidquid ſum, id Dei gratia ſum, cui uni gloria accepta referenda eſt; ille unus in Sanctis ſuis laudandus, & celebrandus eſt: *Mirabilis Deus in Sanctis ſuis.* Hæ laudes, & hi admirationis ſenſus ingeminandi ſunt, quo major ſanctitas eſt ſervorum Dei, quo eminentiora ſunt eorum dona, eorumque virtus infrequentior. Quas igitur laudes non debemus miſericordiæ Dei, quod ſæculo hoc tam laxo pepererit Sanctum propter ſublimes cognitiones ſuas admirabilem, quas ex ipſo Dei ſinu hauſiſſe videtur; qui eum ſermonem loqui videtur, quem maxime ſublimes intelligentiæ; admirabilem in via, quam ingreſſus eſt iturus in cælum per ſublime orationis genus, quod exemplo caret in retro lapſis temporibus: admirabilem propter hos exceſſus amoris & caritatis, quibus paſſim anima ejus rapta fuit, ac viſionibus propheticis ad ſcrutanda cordium arcana? Verum hiccine Sanctus laudandus eſt, an tu Domine auctor omnium horum donorum, omniumque harum ſcientiarum? *Mirabilis Deus in Sanctis ſuis.* Imitati Sanctum hunc Dei famulum, qui ad ipſum fontem referebat laudes, quæ ipſi deferebantur, & qui ſibi contemptum dumtaxat reſervabat; te colimus tanquam luminum patrem, tanquam fontem omnium perfectorum bonorum, quæ in magno hoc Sancto emicuerunt: *Mirabilis Deus in Sanctis ſuis.*

Mortui eſtis, & vita veſtra abſcondita eſt cum Chriſto in Deo. Coloſſ. cap. 3. Mori, & vivere cum Jeſu Chriſto, mori mundo, & vivere in Deo, hæc ex Apoſtoli ſententia profeſſio eſt omnium fidelium; cum enim baptizati fuerint in morte, & Sanguine Filii Dei, æquum eſt, ut impleantur ſpiritu ejus, vitamque ducant ſimilem vitæ ipſius a ſenſibus avulſam, ab animæ perturbationibus vacuam, omnino puram, atque cæleſtem. Sed hæc vocatio, quæ omnibus fidelibus communis eſt, fit ſingularis eorum vocatio, qui non ad ſanctitatem, ſed etiam ad ſanctitatis perfectionem contendunt. Hujuſmodi fuit S. Joannis a Cruce vocatio, cujus virtutes hodie vobis proponit Eccleſia. In lubrica ætate nunquam lapſus eſt, quia diluculo intellexit, ſe Deo mortuum eſſe; ſibique operam eſſe impendendam, ut vivens Jeſu Chriſto, magis moreretur: *Mortui eſtis, & vita veſtra abſcondita eſt cum Chriſto in Deo.* (*Coloſſ.* 3.) Nequaquam videtis Joannem a Cruce cum adoleſcentibus æqualibus ſibi. Deus eſt pars illius; non alium ſpectat, quam cælum; non habet aliud exercitium, niſi pœnitentiam, tunc temporis, quo putant alii ſe minime ad eamdem teneri; non aliam fovet ſpem, quam ſalutis ſuæ, tunc temporis, cum mundus ſolum eſt objectum ſpei adoleſcentium: quoniam magnus hic Sanctus ſentiebat magna Dei de ſeipſo conſilia, & cupiens ſe fidelem eſſe, aſſueſcebat ſibi mori, & Jeſu Chriſto tantum vivere: *Mortui eſtis, & vita veſtra abſcondita eſt in Deo.*

Perſecutiones quas conſtanter pertulit, ra hæc illi lumina promerita ſūt.

Caſtigaſti me, & eruditus ſum. Jerem. 31. Undenam putamus Joannem a Cruce hanc hauſiſſe luminum copiam, quæ oculos noſtros perſtringunt, & quæ divina potius videntur, quam humana, potius per infuſionem, ac revelationem conceſſa, quam ſtudio comparata? Quanam in ſchola didicit amare Deum ſecundum omnem Evangelici Præcepti latitudinem, & quanam methodo indeſinenter divinis flagrare novit ardoribus, qui in ſuſpiria, ac verba erumpentes flammarum ſuarum vim, ac vehementiam ſignificabant? Quanam ratione promeritus eſt has ſpirituales divitias, delicias haſce interiores, intimam hanc unionem cum Deo, qui illum attollens ſuper ſe, efficiebat, ut in divinitatis ſinum pervolaret? In Carceris caligine divinam hanc didicerat ſcientiam; perſecutores ſui illum erudierant, ac illi tot a Deo lumina promeriti fuerant, non ſecus ac olim Deus viſitavit S. Petrum in carcere, & magna edidit prodigia, ut inde eum liberaret, illuminans carceris tenebras lumine cæleſti: *lumen refulſit in habitaculo.* (*Act.* 12.) Quia afflictionum tempore ad cæli dona recipienda ſumus paratiores; S. Joannes a Cruce nunquam majoribus de cælo luminibus, nunquam ſanctioribus deliciis refectus fuit, quam cum pluribus vexatus fuit curis: quoniam Deus verborum ſuorum veritatem adimplens tribuit ſemper menſuram conſolationis parem menſuræ tribulationum, & virtutem reddit perfectiorem per ea pericula, quibus eam probat.

Congregate vos in domum Diſciplinæ. Eccleſ. 51. Zelo S. Joannis a Cruce ſatis non erat virtutem ad apicem perfectionis perferre; alios quoque illuc attollere adniſus eſt vacans reformationi Ordinis ſui, & inſtaurandis jacturis, quas tempus pepererat. Hæc enim rerum humanarum conditio eſt, ut ſanctiſſima quælibet inſtituta aliquid ſemper puritatis amittant, prout a fonte ſuo recedunt, non ſecus ac fluvii, quorum æque prope originem ſuam pellucidæ ſunt, ſed quo magis ab eadem abſunt, limoſiores, ac lutulentiores fluunt. Tempus etiam abſtulerat partem virtutis, atque fervoris, qui ſumma cum populorum ædificatione regnaverat in domibus, quæ conſecratæ erant pœnitentiæ. Fides tepeſcebat, & diſciplina non continebat ſe amplius intra regularitatem ac normam inſtituti ſui. Facta erat quædam commixtio Mundi, & Religionis, cupiditatis, & caritatis, affectionum ſæcularium, & officiorum Religioſorum. Joannes a Cruce a Deo excitus tanquam

recens quidam Ordinis inſtitutor ad reparandum fervorem religionis, eamque ad priſtinam vocationem reducendam, ac rurſus accendendum divinum ignem, quem ſæculi ſpiritus fere extinxerat; ſed quonam modo hoc opus aggreditur? Præſefert in ſeipſo primi Inſtitutoris ſpiritum; loqui operibus incipit, & exemplis. Plurimi voluntatibus ejus obſequuntur, & in Religione totidem videntur exemplaria reparatoris ſui, quot ſunt Religioſi.

Sančti hujus mortificationes inertium mollitiem condemnãt.

Qui non bajulat Crucem ſuam, non eſt me dignus: Luc. 14. Verbis iſtis attendite, o mundi cultores, qui in mollitie vivitis, & per intervalla voluptati uni aliam ſubrogatis tanquam conductitii famuli, ut novas excogitetis voluptates prioribus ſapidiores, quoniam guſtus longo uſu, & frequenti habitu hebeſcit: Attendite his Jeſu Chriſti Verbis, eaque cum veſtro vivendi genere comparate. Regula, & menſuræ ſibi conformes eſſe debent; Si abnormes fuerint, jam extra Ordinem eſtis, ac tenditis eum in locum, ubi nullus ordo, ſed ſempiternus horror inhabitat. Dicere ne audebitis Evangelium durum eſſe; jugum, quod vobis injicit, eſſe grave; naturæ vires deeſſe? Legite ibi damnationem veſtram; nam vobis innoteſcet, voluntatem vobis deeſſe, non poteſtatem. Beatus Joannes a Cruce cum corpore æque ſenſibili, ac molli, quale veſtrum eſt, ita jejunabat, ut pane tantum modico, & aqua brevi viveret. Videte quænam fuerit durities ferreorum vinculorum ejus; quoties corpus ſuum flagellis torqueret; cum ad hæc nunquam cilicium ſuum relinqueret, & veſtem gereret ex juncis contextam, quæ totum tegebat corpus illius, & ferreis præfixa aculeis carnes ejuſdem lancinabat. Obſtupeſcitis, cum auditis Sanctum hunc non niſi nudatis pedibus ſuper nivem, & glaciem inceſſiſſe, ſed inertiam veſtram tanquam ſtuporis veſtri cauſſam inſimulate; cogitate, quod Sanctus hic cogitare conſueverat, corpus veſtrum infenſiſſimum vobis eſſe inimicum, qui intermino vos bello perſequetur, niſi illum in ſervitutem redigatis, atque tunc intelligetis, unicuique bajulandam eſſe Crucem ſuam, vel ſub peccati ſervitute ſeneſcendum: *Qui non bajulat Crucem ſuam, non eſt me dignus.*

PARAGRAPHUS IV.

Loci Sanctorum Patrum, qui ad virtutes, vel facta Sancti hujus poſſunt applicari.

I*Lle in caritate Dei eſt perfectior, qui ad ejus amorem plures convertit*. S. Auguſt. tract. 97. in Joann.

Sicut Chriſtus graviorem non poteſt pati perſecutionem, quam ut quis verbo, & exemplo animas ſuo ſanguine liberatas ab ipſo avertat; ſic gratiorem honorationem impendere ei non valemus, quam animos deviantes convertendo ad ipſum. Idem ibid.

Accendi ego luminaria in Cælo, accende tu illis clariora, nam potes his, qui in errore ſunt, lumen veritatis accendere: hominem facere non potes; at juſtum, gratumque Deo vales. Vide quam te diligam, qui majora tibi faciendi tribui facultatem. S. Chryſoſtom. in Geneſ.

Patientiæ, & manſuetudinis exercitium in tribus conſiſtit, in verborum injuriis, in damnis rerum, in corporis læſione. S. Bernard. in Purificatione B. Virginis.

Patientis injuſte melior conditio eſt, quam facientis. S. Auguſtinus in Pſ. 50.

Verum humilem patientia oſtendit injuriæ. Idem in Epiſt.

Juſtus accuſatus tacet, læſus remittit, diſſimulat laceſſitus. Ambroſ. in Pſ. 37.

Verus humilis non vult humilis prædicari, ſed vilis reputari, nec reputat ſolum, quam vilis ſit in præſenti, ſed quam vilis etiam eſſe poſſit. S. Bernardus Serm. 16. in Cantic.

Nemo dicat, quod temporibus noſtris certamina eſſe non poſſunt; habet enim & pax noſtra martyres ſuos; nam iracundiam vincere, libidinem fugere, juſtitiam cuſtodire, avaritiam contemnere, ſuperbiam humiliare, magna pars eſt martyrii. S. Auguſt. Serm. 250. de Temp.

Martyrium propoſito, non eventu æſtimatur. S. Chryſoſtom. de adventu Domini.

Mori a perſequente Martyrium eſt in aperto opere, ferre vero contumelias, & odientem diligere, Martyrium eſt in occulta cogitatione. S. Gregorius in Homil.

Nunquam deeſt tribulatio perſecutionis, ſi non deſit obſervantia pietatis. S. Leo Serm. 9.

Sit in nobis quotidianus quidam uſus, affectuſque moriendi; ſuſcipiat anima noſtra mortis imaginem, ne pœnam veræ mortis inveniat. S. Ambroſ. lib. de fide Reſurrectionis.

PARAGRAPHUS V.

Quid ex Theologiæ penu depromi poſſit in hoc argumento.

AD aſſequendam ſublimem cognitionem perfectionum Dei, duplex patet via; ſtudium, & Oratio. Alia detegit eam per mentis ratiocinationem, altera per ſenſus cordis. Utraque ad finem tendit eundem, ſed cum hoc diſcrimine, quod Dei cognitio ſtudio comparata inflat; cognitio vero Dei per orationem quæſita parit caritatem. In ſtudiis homo adquirit, itaque prolixiori tempore opus eſt, & parum progreditur. In Oratione Deus largitur, itaque diſcendi vias facit breviores. Joannes a Cruce ſublimes has cognitiones adquiſivit non quidem ſtudio, & ratiocinatione; ſed per caritatem, & preces. Credidit ſe tunc omnia ſciturum, cum ſciret Jeſum Chriſtum Crucifixum. Hujus igitur amor tota fuit ejus occupatio; & oratio totum illius ſtudium. Intelligite ergo Sapientes ſæculi, breviorem, tutioremque viam, ut calleatis ſcientiam Sanctorum, jugem eſſe orationem, & Jeſum Chriſtum crucifixum librum eſſe a vobis ſæpiſſime conſulendum. Nonniſi ægre per viſibilia ad inviſibilia vosmet attollitis, ſed per Orationem, non ſecus ac S. Jonnes a Cruce Dei magnitudine, quo vos oratio perduxerit, in nihilum veſtræ infirmitatis deſcendetis. *Auctor Recens.*

Spiritalis eſſe debet homo, qui cognoſcere vult nõ vulgares gratias, quas Deus ſanctis largitur, & effectus amoris, quo Sancti diligunt Deum.

Spiritus hominis non cognoſcit opera Dei; & quidquid captum illius excedit, inſania eſt: *Animalis homo non percipit ea, quæ Dei ſunt* ... (2. *Cor.* 2.) *Stultitia eſt illi. Sed Dei Spiritus omnia ſcrutatur etiam profunda Dei*. (1. *Cor.* 2.) Cum ſermo eſt de amoris impetu, de extaſibus, de ſuſpenſione uſus ſenſuum apud carnales animas, nihil intelligunt, has viſiones putant, exinaniti cerebri, & excitatæ imaginationis effectus: *Stultitia eſt illi*. Intelligunt quidem quid ſit amoris profani impetus; quouſque æſtuantis cupiditatis furor evadat; hunc uſum ſenſuum, & rationis adimere, & hanc eſſe phrænesim, quæ rapit animam extra corpus, quod animat per amoris vim; quoniam effectum hunc experti ſunt, & nunquam intellexerunt, quid poſſit in cor, & corpus divinus amor, ubi eſt in eodem violentiæ gradu, in quo humana vehemens ægritudo. Joannes de Deo expertus fuerat admirabiles hos effectus; quia Dei Spiritus, & amor ejus omnino potiti fuerunt illius corde, & in corpus etiam erumpebant. Pars hæc craſſa, ac terreſtris cogebatur ſequi impetum animæ volantis, & adeo vehementes erant operationes animæ, ut eas ſubſequi corpus teneretur. Hac in re ſimilis currui myſtico, quem vidit Propheta, cujus rotæ, & omnis moles ſequebantur ſpiritum potentem, ac ſubtilem, quo movebantur. *Idem.*

Ne ſperes te viribus tuis pervẽturũ conatibus ſuis; Dei eſt nos attollere ad eam.

Homo ad contemplationem minime pervenit per regulas; Dei unius eſt, nos illuc, ubi ei re cenſuerit elevare. *Suſtollam te ſuper altitudines terræ*. (*Iſaiæ* 58.) Hac de cauſſa contemplatio inſigne donum eſt, privilegium, prærogativa; ideoque a Dei manu expectanda; neque ſperandam nos ſtudiis, curiſque noſtris ad eam perventuros. Tandem enim nullibi videmus in Sanctis litteris, aliquem petiiſſe alas aquilæ, quæ ſymbolum eſt animæ ad ſublimiorem contemplationem ſublatæ. Rex Propheta popoſcit ſolum alas columbæ, quæ ſymbolum eſt animæ ſalutem ſuam invenientis in receſſu, ac timore Domini: *Quis dabit mihi pennas columbæ, & volabo, & requieſcam?* (*Pſalm.* 54.)

Perfectiõ eſt actione cum contẽplatione cõjungere.

Conjunctio contemplationis cum actione non eſt effectus virtutis naſcentis. Aquilæ ſimilis, quæ ſinit pullis ſuis vires accedere, antequam illos objiciat, aſceticæ vitæ magiſter fuit diſcipulos ſuos in ſolitudine, ſilentio ac oratione roborari, antequam animas convertendas exquirant. Mox, ut ita dicam, tradit illi guſtum converſionis peccatorum aliquo experimento earum curarum, quas hæc poſtulat converſio. Ita non parum prodeſt, ſi tyrones hujuſmodi intelligant, quam ſuave, & glorioſum ſit animam de Satanæ imperio liberare. Tempus erit, cum a ſimplici prægustatione, ac ſpecimine converſionis proximi, ad illam omnino ingrediendam gradum facient; ſed expectandum eſt donec foveant deſideria ad animarum ſalutem cooperandi, in quibus jugiter ſe exerceant.

Vir orationis debet, ut S. Joannes a Cruce, interpellare contemplationem, ut vacet ſaluti proximorũ.

Qui orationi vacat, non ita ſe mancipare debet dulcedini ſolitudinis, ut ultro, ac libenter ab ea non recedat, cum ſalus proximi illum evocat. *Converſio peccatorum eſt præda juſtorum*, S. Gregorius ait. Profecto cum orationis viro plus ſit luminis, quam alteri ad peccatorum, & eorum, qui gratiæ mortui ſunt miſeriam cognoſcendam, *De longe oculi ejus proſpicient*; majori etiam zelo ductus illis opitulatur. Ita ſe geſſit Joannes. Vos illum admiramini, cum conatus ſuos exerens ſeſe uſque in Divinitatis ſinum attollit: ſed nihilo ſecius illius admiramini rationem, quam ſervat non ſolum ut animas convertat ad Deum, verum etiam ut illas ad altiſſimum perfectionis gradum attollat; quod fuit in cauſſa, propter quam omnia difficillima ſuſcepit. Quam glorioſam, & in oculis Domini jucundam efficit hominis vitam hæc mixtio contemplationis, & actionis?

Superbia quanto opere metuenda ſit animæ quæ ad altum ſanctitatis gradum evaſit, & Dei beneficiis cumulata eſt.

Ex omnibus honoribus, qui ſuperbiam ciere poſſint, & amorem proprium pertentare, nullus ſane periculo propior eſt eo, qui proficiſcitur ex non vulgari ſanctitate, quam comitantur revelationes, extaſes, & miracula. Cum aliquis ad ſæculi dignitates evehitur, dummodo illi ſolidum adſit judicium, & viva fides, facile ſuperbiam ſuperare poteſt, quæ oritur ex hac elatione per cogitationem humilitatis ſuæ, & humanarum, terrenarumque rerum vanitates. Sed ubi anima ſublatam ſe videt ad ſanctitatem revelationibus, prophetiis, prodigiis inſignem, quæ per ſe magna ſunt, & admirabilia, quam periculoſum eſt, ne nos magna lux iſta perſtringat! Magna virtus eſt, S. Bernardus dicebat, *ut licet magna operetis, magnum te eſſe neſcias.*

Hoc eſt S. Joannis noſtri ſecretum. Luminibus circumſeptus eſt; ſed non perſtringitur; ſemper agnoſcit creaturæ nihilum, & paupertatem. Abſcondit non alienis tantum, ſed ſuis etiam oculis dona, & non communes gratias, quibus cumulatur, nunquam in illa figens oculos, ſed ſemet illa recipientem conſiderans. Humilitatis principium ex S. Thomæ ſententia eſt profunda reverentia illa, qua colimus Deum, & quæ oritur ex cognitione magnitudinis ejus, itaut prout intellectus repletur hoc intuitu dominationis, & perfe-

ctionum divinarum, voluntas coram illo proſternatur, & annihiletur. Ita cum profundus hic contemplator ſemper abditus eſſet in contemplanda Dei magnitudine, ſeſe in nihilo ſuo exinanitum continebat.

Unde oriatur in cœnobiis relaxatio.

Propter humanarum rerum inſtabilitatem, quæ diu in eodem ſtatu eſſe nequeunt, ea quæ ſolidiſſime conſtituta videntur, ſenſim infirmantur. Humana mens, quæ ſemper agitatur, poteſtne non moveri, & non mutari? Rerum ſtatus ſemper æqualis, & uniformis illam opprimit. Ceterum nonne ipſum naturæ pondus indeſinenter ad laxitatem nos deprimit? Sæpe hoc eſt judicium Dei, quod latet, & punit negligentias, & infidelitates, per collabentem monaſteriorum diſciplinam. Sanctus noſter acuit zelum ſuum contra Satanam, qui ſuggeſtionibus ſuis ſpiritum Ordinis Carmeli debilitaverat. Inflammatur contra privatorum ſcelera, quæ effecerant, ut a ſanctis his locis Deus oculos ſuos averteret. Opponit inconſtantiæ mentis humanæ ſpiritum Deo animatum, qui immutabilis eſt; ſubjicit oculis fratrum virtutem parentum, eiſque dicit: *Si quis eſt Domini, jungatur mihi*. (*Exod.* 30.) Qui flagrant zelo legis, atque Teſtamenti Patris noſtri ſequantur me; *Si quis zelum habet legis, exeat poſt me*. Hunc audiunt, hunc ſequuntur, obices evaneſcunt; omnes illi parent, omnes veterem, priſtinamque obſervantiam requirunt; ac in omnibus Regni Provinciis refloreſcere videtur Ordo Carmeli zelo S. Joannis a Cruce, qui ſit illius Parens alter, & alter Inſtitutor.

PARAGRAPHUS VI.

Delecti ex Aſceticis, nuperiſque Concionatoribus loci hujus argumenti.

Ejus educatio, & ſtudia.

CUm Parentes S. Joannis a Cruce ingenti familia in modiciſſima fortuna gravati eſſent, & manuum ſuarum laboribus victum ſibi comparare tenerentur, filii ſui cupiditati, qua ferebatur in litterarum ſtudia, velificari non potuerunt. Sed Divina Providentia illis excivit Patronos, qui collatis in diutinam inſtitutionem Joannis ſubſidiis eum domo procul aluerunt. Benefactorum piis intentionibus ubertim ille reſpondet, quia illi ob pueri præclaros in ſtudiis progreſſus ſe opem, operamque nequaquam perdidiſſe gaviſi ſunt.

Protectionẽ B. Virginis nactus eſt.

Mirum non eſt: S. Joannes a Cruce ſingularem præ ſe tulit erga beatam Virginem, a qua diligebatur, caritatem. Quoniam quater apparuit illi luce multa coruſcans, ut vitæ ejus ferret opem. Bis, cum adhuc infans eſſet, ut educeret illum de imo putei, & de lacu, in quem lapſus erat: tertio vero ut erueret illum de fluctibus fluminis, in quos inciderat, illud trajiciens: quarto denique illum incolumem ſub pallio ſuo cuſtodiens inter rudera, ac ruinas parietis, qui cellam ejus oppreſſerat, atque contumulaverat. *P. Texier.*

Difficile eſt æquum S. Joannis de Cruce characterem proponere. Si intemeratam illius puritatem ſpectamus, ei inter Virgines locus tribuendus eſt. Si illum perpendimus tanquam primum inter tot Religioſos, quos illius reformatio ad Dei ſervitutem perduxit, in Patriarcharum numerum illum recenſebimus. Immo etiam Martyrem eſſe putabimus, ſi ea quæ paſſus eſt, inſpexerimus: & Apoſtolum, ſi zelum illius ad examen vocaverimus; Doctorem ſi nobiſmet ob oculos propoſuerimus opera divinis luminibus diffluentia; Seraphim, ſi extaticum ejus amorem fuerimus intuiti; & Prophetam, ſi nobis in memoriam prædictiones ejus revocaverimus. Sed tandem hæ omnes inſignes illius dotes ſunt illi cum aliis Sanctis communes, ita ut illum peculiariter nequeant connotare, neque peculiarem nobis cognitionem tribuere. Ita ut ad æquum de illo conceptum animo imbibendum, vobis fingendus ſit homo, nullam omnino habens cum terra neceſſitudinem, quamvis ratione corporis in ea immorari debeat; qui nullum habeat cum ſenſibus nexum, quamvis iiſdem uti teneatur ad ea exequenda, quæ ipſi a Domino præcipiuntur; qui totus in cælo eſt, totus in ſinu divinitatis, totus in beatorum occupatione, prorſus divinus contemplator, qui jam in vitam alteram migraſſe videtur eo modo, quo anima corpore ſoluta in mundum alterum migrat. *Idem.*

Inter cetera quibus cælitus cumulatus fuit beneficia illud eſt maximũ quod baptiſmi innocẽtiam cũ auſteriſſima pœnitentia conjunxerit.

Adeo rarum eſt in Chriſtiana Religione, atque inter Sanctos animam reperire, quæ toto vitæ hujus ſpatio Baptiſmi ſui innocentiam ſervarit, ut gratiæ miraculum habeatur, qui illius jacturam paſſus non fuerit. Hinc conjicere poſſumus, quem Sanctitatis apicem Sanctus Joannes attigerit, qui Baptiſmo quæſitam Sanctitatem ſervaverit ſecundum teſtimonia virorum, qui doctrina, ac virtute celebrantur, & qui generalem illius confeſſionem exceperunt noviſſimis annis vitæ ipſius. Nullum unquam grave peccatum patravit, ideoque nunquam amiſit hanc innocentiam; licet adeo auſteram, ne horribilem dicam, fecerit pœnitentiam, ita ut audacter liceat aſſerere, illam exæquaſſe non ſolum inſignium Eremitarum auſteritatem, verum etiam martyrum cruciatus, ſeu per rigores, quos in ſe ipſum exercuit jugi mortificatione, ſeu per eas perſecutiones, quas invicta patientia ſuſtinuit; qua in re ſemper conatus eſt imitari Jeſum Chriſtum crucifixum, ac ſemet conformem reddere huic Viro dolorum potius per expiationem ſuorum criminum, quæ non niſi leviſſima eſſe poterant; unde judicium ferri poteſt ad quem perfectionis gradum evaſerit. *Recens Auctor.*

Vocatio ejus ad Religionis ſtatum, & ingreſſus in Ordinẽ Carmeli.

Adeo fidelis extitit gratiæ, qua ipſum præverterat Deus, ut in innocentia, & morum puritate permanſerit inter omnia adoleſcentiæ pericula, atque ſe ipſum tutatus fuerit adverſus prava æqualium ſuorum exempla, & contra proprii amoris delectationes. Annos unum ſupra viceſimum natus aſylum conquiſivit, ubi tutus eſſe poſſet contra ſalutis virtutiſque inimicos, & mundi inſidias evitare. Peculiaris ejus erga Beatam Virginem pietas, illi fidem aſtruit, fore ut perfugium hoc inveniret in domo aliqua Ordinis Carmelitarum, quos Deiparæ devotos eſſe noverat. Hac mente obtulit ſe Cœnobio Sanctæ Annæ, adiitque Ordinis Superiorem, a quo non ægre exceptus, Religionis veſtibus indutus fuit. Quod facere viſus fuit in ipſo Religionis Tyrocinio, impulit in hanc mentem homines, futurum ut aliquando in magnum Aſceticæ vitæ magiſtrum evaderet. Poſt emiſſam vero profeſſionem, fervor, quem primo tyrocinii ſui anno præſetulerat, non ſolum non deferbuit, ut accidit plerumque; verum etiam recentia nactus eſt incrementa. Incepit vitæ genus adeo auſterum, ut omnes Religioſos perterruerit, qui de priſtina vivendi forma deſciverant; & qui jampridem ab iis auſteritatibus deſueverant. Sibi pro cellula dari petiit locum, ſordibus colligendis deſtinatum, ubi aperiendus fuit in tecto hiatus, per quem modicum lucis immitteretur. *Ex illius vita.*

Ad adquirendam Religioſi ſtatus perfectionem, interiorem ſuimet ipſius partem regere incepit, juxta Sanctorum omnium conſilium ſubjiciens animi cupiditates rationi, corpus animæ, & ſpiritum Deo, ſtatim chriſtianæ perfectionis menſuras adimplens, Mox naturæ ſtudia jugulavit, quæ illum terræ adnectere poterant, & hoc pacto mundo mori cœpit. Namque ſecundum S. Auguſtini ſententiam, ſicuti animæ ſeparatio a corpore corporalem efficit mortem, ſimiliter ſeparatio animæ a mundo mortem gignit ſpiritualem, & Dei ſervis omnem aufert ſenſum rerum creatarum. Hoc pacto magnus iſte Vir prorſus ſanctam vitam ducere inchoavit, chriſtianas virtutes in editiori ſtatu perfectionis exercens. Fides ejus magis particeps erat beatificæ viſionis, quam obſcuritatis vitæ hujus, adeo perſpicue videbat veritates æternas. Spes illius potius accedebat ad Dei perfruitionem, quam ad tanti boni expectationem, adeo illius certus erat. Puritas ejus illam potius cæleſtium beatarumque mentium, quam virginum in terris imitabatur; adeo aberat ab imaginibus, & ſenſibus corporis, ita ut Angelicam potius, quam humanam vitam duceret. Ejus humilitas quodammodo Filii Dei exinanitionem exprimebat, adeo ſemet in nihilo ſuo coram Creatoris ſui magnalibus deprimebat. Paupertas ejus erat conformis carentiæ bonorum temporalium, quæ propria eſt purorum ſpirituum, & abſoluta privatio, quæ haberi poſſit in mundo; adeo illi perſuaſum erat Deum unum eſſe divitias pauperum: *Dominus eſt divitiæ pauperum*, ut S. Auguſtinus inquit. Ejus obedientia potius imitabatur obedientiam Angelorum, quam ſubmiſſionem hominum, adeo prompta erat, univerſalis, generoſa, ab omni cupiditate aliena, in omnibus rebus, atque occaſionibus tranquilla. Denique omnes virtutes ejus ita eminebant, ut videretur ſublatus ad altiſſimum Sanctitatis gradum, quamvis ille tunc ſolum inciperet ambulare in via perfectionis, unde facilis conjectura patet ad quem apicem ſub vitæ ſuæ finem pervenerit. *Ex Sermone typis edito.*

Bonũ quod omnibus præbuit exemplum.

Non minus admirabilis erat ejus pietas, quam mortificatio; amor, quo ſolitudinem diligebat, & ſilentium, efficiebant, ut de ſocietate, ac hominum conſuetudine ſubtraheret quidquid poterat, ut hoc interiori, pacatoque tribueret commercio, quod fovebat cum Deo. Hoc autem commercium poſitum erat præſertim in oratione, æternarumque veritatum contemplatione. Cum ex hoc ſtatu egrediebatur, ut ad clauſtralis diſciplinæ exercitia reverteretur, tantum aberat, quod abſtractus videretur, ut plerique contemplatores, ac myſtici, æque præſens erat ſpiritu, ac intentus iis, quæ peragebat, quaſi non alio munere fuiſſet perfunctus. Ita ut licet eminenter poſſideret virtutes omnes, quæ convenire poterant profectionis ſuæ Sanctitati, videbatur illam, quam tunc temporis exercebat, eam eſſe, in qua maxime excellebat. Superiores illius cognito admirabili ejuſdem progreſſu in Religioſa perfectione, eum coegerunt, ut ſacro Presbyteratus ordine inſigniretur, quandoquidem ad requiſitam ætatem pervenerat. Cum autem minime conſueviſſent inter ſe videre caritatem adeo ardentem, & ſenſuum mortificationem æque generalem, perfectamque terrenis rebus omnibus abrenuntiationem, jure crediderant, ejus renitentiam oriri ex ejuſdem humilitate, ideoque non dubitaverunt omni ſua uti auctoritate, ut nolentem cogerent; ſed rati in ſummum Ordinis ſui decus ceſſuram viri adeo eximii promotionem ad Sacerdotale miniſterium, in cauſſa fuerunt, ut præter opinionem, Ordo tanti viri paullo poſt jacturam ſubiret; ſi tamen dicere fas eſt, Ordinem feciſſe jacturam illius, qui non aliud egit, quam illum per felicem reformationem in meliorem formam redigere. Etenim cognitio, quam Sanctus Joannes adeptus eſt de Sacerdotum officiis, effecit, ut concupiſceret vitam magis ſolitariam, & minus abnormem ab ea, quæ tunc in Carmelitarum Ordine ducebatur. Cum diu conſuluiſſet Deum, quid ſibi hac in re optimum eſſet factu, iniit conſilium in Carthuſianorum ordinem migrandi, ubi ſperabat ſe talem, qualem requirebat, ſolitudinem inventurum, & ubi videbat omnimodam a mundo ſeparationem, cujus amore tenebatur.

S. Thereſia hãc illi mẽtem aufert, eũque hortatur, ut cõmunicatis ſecũ ſtudiis

Cum ille in hoc totus eſſet, ut in hunc Ordinem admitteretur, in quem ſe evocari putabat, S. Thereſia, cujus auribus non vulgaris ejuſdem virtus acciderat, concupivit cum illo verba facere; & judicans hunc longe alium eſſe ab eo, quem fama prædicabat, credidit hunc eſſe poſſe miniſtrum,

quem

velit mŏrir Carmelit Inſtitutū fere collapſum inſtaurare.

cum deſtinaverat Deus, ut ſibi ferret opem in ſublimi eo conſilio, quod inierat, pro Carmelitarum reformatione. Ubi Sanctus Joannes illi ſuam mentem aperuit ad Carthuſianos migrandi, ipſa eo vocis tono, atque ea auctoritate, quam ſibi ſanctitatis ſuæ celebritate pepererat; hoc nequaquam Deo placiturum reſpondit; qui cum ſemel evocaſſet illum in montis Carmeli Inſtitutum, ſi fidelis eſſe vellet ſuæ vocationi potius eo zelo, quem alio translaturus erat, uteretur in revocando collapſam Carmeli diſciplinam in priſtinam lucem, ac obſervantiæ perfectionem. Obtulit illi cognoſcendas neceſſarias facultates, quas ipſa receperat, ut magno huic operi manum admoveret, eumque cohortata eſt; ut opus hoc aggrederetur, iis uſa verbis adeo efficacibus, ut ille primam abjecerit mentem, & pollicitus fuerit Sanctæ Virgini operam ſuam, & ſe nutibus ejuſdem obtemperaturum; quandoquidem illi perſuaſum erat, Dei Spiritu illam agi, & illius eſſe debere perfectiſſimum imitatorem. *Ex Sancti vita.*

Incidit in oculum, & ſuſpicionē confratrum ſuorum.

Confratres ejus inani zelo animati, & violento animi affectu excæcati inſtituti ſui quod collapſum erat a prima, veterique diſciplina, reformationem ejus damnarunt tanquam ſingularitatem Religioni pernicioſam, & tanquam facinus ſeveriſſimis ſuppliciis coercendum. In teterrimum igitur carcerem conjecerunt illum; ubi novem tranſegit menſes omnibus ignotus, exceptis quibuſdam fratribus, qui illius exercebant patientiam auſteris jejuniis, & horrentibus corporis macerationibus, quas in ſemet illum exercere cogebant, quin aliquid hujuſmodi ſolatii permitterent, quod cum hominibus conſuetudo, vel lectura librorum captivo alicui poſſunt afferre: ita ut ſi illi reliquus eſſet ſenſuum uſus, iis tantum uteretur ad videnda ſuarum pœnarum inſtrumenta, & audienda convicia, & opprobria, ad guſtandam cibi ſui amaritudinem, ad ſuſtinendum carceris fœtorem, & duritiem terræ, ubi cubabat. *Ex Sancti vita.*

Contumeliis quibus affectus fuit illum Salvatori ſimilem effecerunt.

Nec ſatis. Deus enim, qui decreverat ex eo veram Jeſu Chriſti imaginem facere, voluit hanc eamdem ſimilitudinem ducere initium ab iiſdem opprobriis, quibus Filius ſuus ſaturatus fuit ante mortem, ideoque permittit, ut Sanctus ejuſdem imitator comprehenderetur, & violenter, & noctu, ut ille caperetur; falſo, ut ille, accuſaretur, flagellis ad ſanguinem uſque, ut ille, cæderetur, toto corpore diſcerperetur, & ulceribus, ut ille, tegeretur, ſeditioſus putaretur, Religionis antiquæ perturbator, & nequam ut ille, ab illis habitus cum contumelia, quorum perfectionem, atque ſalutem optabat, non ſecus ac Jeſus Chriſtus ab illis ſuſtinuit, de quibus optime meritus erat.

Interiores dolores, quos paſſus eſt ut fieret J. C. imitator.

Hæ tribulationes ſatiſne magnæ ſunt ad perficiendam conformitatem Sancti Joannis cum divino illius Præceptore? Non ſat fideles; accedant, oportet, interiores pœnæ. Quapropter adeo graves expertus eſt, ut eaſdem exprimere non potuerit. Deus enim de corde illius gratias ſuas ſemovebat, ac tradebat illum violentis impreſſionibus, quas permittebat Deus a dæmonibus fieri in ſpiritum illius. Hi illius affectiones excitabant, temperamentum inflammabant, imaginandi facultatem ſexcentis replebant phantaſmatibus, ſexcentaſque illi cogitationes contra Deum ingerebant. Voluntatem ejus omnibus rationibus oppugnabant, ut illam in Creatoris ſui odium, & ſalutis deſperationem impellerent. Non ſinebant ipſum in corpore, animaque ſua aliud videre, quam peccatum, quam gratiarum privationem, quam manifeſta extremæ deſtitutionis, conſummatæque reprobationis indicia, cum nullum vel a Deo, vel ab hominibus ſolatium reciperet; ob quam gravi pœna afficiebatur: Quandoquidem ipſe etiam Jeſus Chriſtus apud Patrem ſuum conqueſtus eſt de hoc genere deſtitutionis, cui ultro ſemet ipſum ſubjecerat. O quam amaræ hujuſmodi cruces erant, quanta triſtitia conficiebant cor, quod non alios experiri motus voluiſſet, niſi amoris erga Deum optimum! Quot prælia in hac anima, quæ inceſſanter adhærere cupiebat unico ſuorum affectuum objecto, & quæ tantum votis ſuis obicem nanciſcebatur?

Hæ tribulationes Joanni nondum ſatis magnæ videntur.

Quid autem faciendum erit Joanni inter has pœnas? Numquid petet a Deo, quod olim S. Paulus, a tot ſuppliciis liberari? Non ita. Satis generoſum eſt cor illius: quin ullum flagitet ſolatium, nondum voti ſui compos eſt; & omnes Dei conatus, qui per ſe, ac juſtitiæ ſuæ miniſtros eum torquent, vota illius replere non poſſunt. Quamobrem cum Jeſus Chriſtus Cruci confixus ab eo petit quamnam pro omnibus laboribus ſuis vellet mercedem: *non aliam*, inquit ille, *non aliam*, o Divine Salvator, quam pati, & contemni pro te. O incomparabilem tribulationum amorem! S. Thomas Aquinas non aliam petiit mercedem, quam Jeſum Chriſtum cum ex eo hoc quæreretur. Sed hic perditus noſter Crucis Amator pœnas antefert poſſeſſioni Dei ſui; quia amor patiens eum Jeſu Chriſto ſimilem efficit, cum ſola ejuſdem poſſeſſio illum dumtaxat efficeret beatiorem. Renuit beatitudinem, ut tormenta patiatur; deſerit gloriæ coronam ut coronam ſpinarum accipiat; mavult crucem, quæ dolorum magnitudine ſibi mortem infligat, quam Cælum, quod illum voluptatum cumulo inebriaret. *Ex manuſcripto Sermone.*

Sed undenam oritur hæc inexplebilis patiendi ſitis? Inde oritur, quod cum Sancto Leone noverat Jeſu Chriſti crucem Sacramentum eſſe, & exemplum. Sacramentum quidem, quia divina potentia ibi operatur ſecundum omnem magnitudinem ſuam; exemplum vero ad excitandam inflammandamque hominum pietatem erga Creatorem, & Salvatorem ſuum: *Crux Chriſti, quæ ſalvandis impenſa eſt mortalibus, & Sacramentum eſt, & exemplum. Sacramentum, quo virtus impletur divina: exemplum, quo devotio invitatur humana.* (*S. Leo ſerm. 2. de Reſurrectione Domini.*) Per has tribulationes S. Joannes a Cruce ad gloriæ poſſeſſionem pervenit.

Omnes illius mortificationes generatim.

Non vacat mihi ultra ob oculos veſtros generatim, & ſingillatim omnes illius tribulationes objicere; quarum enumeratio horrorem vobis cieret, ac tædium crearet. Tandem enim quomodonam duplici hoc ſenſu afficeremini, ſi vobis in medium proferrem jejuniorum ipſorum ſeveritatem, quam nonniſi modici panis, & aquæ brevis uſu interpellabat? Si ferreas exhiberem catenas, flagella, cilicia, veſtem e juncis contextam, qua totum corpus operiebat, dolorem, quo pedes illius torquebantur, cum ſine ſandalis, ſuper nivem, glaciemque incedebat? Quomodo vobis non incederet horror ſi cellulæ ipſius referrem anguſtias, ubi permanere non poterat niſi flexis genibus, vel in ſolo decumbens? ſomni inquietudinem, quem in ligneo ſtratus aſſerculo, vel humi capiebat? Mortificationem ſenſuum, & affectionum naturalium, quibus negabat quidquid illis placere poterat, & quas quacumque fieri poſſet ratione affligebat? omnimodam extinctionem motuum, qui illum ad ea etiam, quæ naturæ ſunt maxime neceſſaria, impellebant? Quomodo vos ſtupor non caperet, ſi diſtinctius vobis narrarem ſævas perſecutiones, quas ſive domeſtici, ſive alieni intulerunt illi, ut requiem, valetudinem, honorem, & vitam eriperent, & ſi vobis omnia enarrarem certamina, quibus dæmones conati ſunt, illum vel in ſcelus pellicere, vel in illum collectam rabiem evomere? Quid dicere non poſſem ſi fuſius hoc argumentum perſequi vellem? Quoties ille affectibus ſuis obluctatus eſt, quoties naturæ ſuæ impetus coercuit, quoties mentis corporiſque dolori obſtitit atque timori amittendæ quietis, atque exiſtimationis ſuæ, & queſtibus, in quos natura ipſa conabatur erumpere? Quot heroicarum virtutum actus! fidei ad illum ſuſtinendum intuitu æternarum veritatum; ſpei ad expectanda neceſſaria ſubſidia in laboribus ſuis, & juſtam paſſionum ſuarum mercedem; amoris, ut omnia ad Dei majorem gloriam referret; humilitatis, ut ſeſe ad centrum uſque ſui nihili, ſuorumque peccatorum ſubmitteret, ſe hujuſmodi calamitatibus dignum confitendo; patientiæ, obedientiæ, atque confidentiæ in paterna Creatoris ſui Providentia! Quot victoriæ de ſemet ipſo, de mundo, ac de dæmonis relatæ! *Ex Sermone typis edito.*

Alia ejus vigiliarum & pœnitentiarum hypotipoſis.

Quod pertinet ad illius pœnitentias, dicere poſſumus poſt felicem illum diem, quo Dei Providentia illum in Sanctæ Thereſiæ manu collocavit, futurus lapis angularis ſanctæ reformationis ad extremum uſque vitæ ſpatium, ne unum quidem quietis momentum corpori ſuo permiſiſſe.

Adeo breve ſpatium ſomno impendebat, ut ejus vigiliæ perennes eſſent; qui plures annos illum comitati fuerunt, interpoſita jurisjurandi fide teſtantur, ipſum paſſim noctes flexis genibus traduxiſſe coram Sanctiſſimo Sacramento. Vix duas, tres ad ſummum horas ſomno dabat; lectulus ejus in Monaſteriis quidem erat faſciculus roris marini, vel ſarmentorum in cratis formam contextus, in itineribus vero ſuper lapides cubabat. Quod ad abſtinentiam pertinet, licet illius principium hoc eſſet, accurate omne ſingularitatis genus eſſe evitandum, quod admirationem, & plauſum poſſet conciliare; jejunia tamen illius adeo erant auſtera, ut in hujus virtutis praxi reliquos ſuperaverit. Toto vitæ ſuæ tempore aſperum geſtavit cilicium ex nodoſa quadam juncorum ſpecie contextum, ac præterea ferrea catena ſuccinctus erat quæ acutis præfixa erat in ſingulos annulos cuſpidibus carnem altius penetrantibus. Prætereo frequentia, cruentaque flagella: denique verum eſt toto vitæ ſuæ tempore corpus illius per jugem pœnitentiam cruci Jeſu Chriſti adhæſiſſe: *Chriſto confixus ſum cruci.* (*Galat.* 2.) Ita eſt. Hic pœnitentiæ ſpiritus ita potitus eſt corpore, & anima illius, ut omnem guſtaverit amaritudinem. Omnem illi ademit uſum ſenſuum exteriorum; & adeo corporis ejuſdem membra exſiccavit, ut ſceletus videretur violentis morbis excruciatus. Verbo, hic amor pœnitentiæ taliter a materia illum avulſit, ut de illo dicere poſſimus, quod de S. Paulo dicebat Chryſoſtomus: *Nuda erat anima*, vel quod Tertullianus de quodam ævi ſui Chriſtiano, *Anima ſine morte fugitiva*. Quod Apoſtolus vocat facere vivens ſacrificium corporis, cujus nos ſumus & Sacerdotes, & victimæ: *Obſecro vos, ut exhibeatis membra veſtra hoſtiam viventem;* (*Rom.* 12.) Hac autem in re potiſſimum inquio, Sanctum noſtrum ſeſe exhibuiſſe tanquam verum diſcipulum Eliæ, & S. Thereſiæ, quia ad unguem illis erat ſimilis, quandoquidem erat corpus mortificatum erga omnia objecta omni tempore, in locis omnibus, omnibuſque excogitabilibus modis, ita ut ad litteram adimpleret hæc S. Pauli verba: *Semper mortificationem Chriſti in corpore noſtro circumferentes.* (2. *Cor.* 4.) Et profecto illam circumtulit in oculis ſuis, quibus, poſtquam mundo valedixit, nequaquam uſus fuiſſe videtur, niſi ut ploraret, illos omnibus terrenis objectis clauſos tenens: Dixiſſes ipſum cum illis pepigiſſe fœdus non ſecus ac olim S. Job, ne aliquod unquam intueretur objectum, quod cor ſuum poſſet polluere; ſed tanta cum fidelitate, ac ſeveritate, ut ad plurium Sanctorum imitationem nunquam illos fixerit in ſexus alterius perſonam; & perinde ac ſemet voluntaria cæcitate percuſſiſſet, integros tranſegit annos quin aliquam agnoſceret niſi ex voce, quia ſicut oculi primi ſunt innocentiæ latrones, eorum mortificatio eam ita tuetur contra objecta pernicioſa, ut etiam claudat illos iis, quæ omni vacant ſuſpicione criminis. Eamdem etiam exercet ſeveritatem in guſtum, ubi voluptas quæ ab eo

ab eo ſejungi non poteſt, videtur diutius exercere mortificationem. Hoc ipſum in aliis ſenſibus præſtat.

Illud vero admirabilius eſt, quod quidquid in aliis celat mortificationem, oſtēdit aliorum maximā in noſtro Joanne.

Dicamne indumentum, quod in pleriſque argumentum eſt mollitiei, aut vanitatis, in ipſo Joanne fieri mortificationis ipſius integumentum; ita ut quo magis ſuas multiplicat auſteritates, illas confundat. Veſtium ſuarum duritiem non ſentit. Cur? Aufer primum hoc vallum, quod ipſius oppoſuit mortificatio ad innocentiam propugnandam, ac ulterius pervade. Me miſerum! quid ſub hac veſte intueor! cilicium cum aculeis, undequaque perfodientibus carnem, cilicium quod inceſſanter geſtat noctu, atque interdiu, quod non deponit, niſi ut locum faciat alteri ſupplicio, cum cruentis flagellis corpus ſuum lancinat. Immo juges efficit cruciatus ſuos hoc cilicio; quod ingenioſa illius mortificatio excogitavit, quia gradum proferre, nec ullo pacto moveri poteſt, neque ſtatum, ſitumque mutare, neque ullum tandem motum edere, quin inſtauret, atque exaſperet vulnera ſemper cruore manantia, & quin hoc ſævitiæ inſtrumentum illi recentem afferat cauſſam perferendi doloris. Mihi ſane, cum hoc ſævitiæ apparatum intueor æque ſanctum, ac crudele, ſuboritur libido exhibendi Prophetæ Eliæ, qui ſimili indutus eſt cilicio, vel S. Thereſiæ, quæ ſæpe eadem arte utebatur, eiſque dicere, ut olim fratres Joſeph dixerunt Patriarchæ Jacob, illi oſtendentes filii ipſius tunicam: *Vide utrum tunica ſit filii tui, an non.* Accipe, ac intuere, utrum hoc cilicium, quod totum illius tegit corpus, & quod recenti madet ſanguine, tunica ſit filii tui. Cognoſcis ne ex hoc indumenti genere Crucis Inſignia? Satin' mortificatus eſt, ut illum filium eſſe tuum fateare, *Vide utrum tunica ſit filii tui, an non?* Profecto non deeſt tibi, Sancte vir, cauſſa temperandi nimiam hanc ſeveritatem, quam in corpus omni labe vacuum exerces. *Recens Auctor.*

Deus cumulat gaudio ſanctū hunc inter ſæviſſimas tribulationes.

Cum admodum pauci in corpus ſuum gravius animadverterint, quam Joannes noſter, pauci ſunt etiam, quibus Deus ſe præbuerit indulgentiorem, & quos magis interioribus gratiis cumulaverit; quæ erat cauſſa, ut dies nocteſque nimis breves illis viderentur, ut cum Deo colloqueretur. Satis enim eſt, ipſum de illo verba fieri audire, ut ad duas, vel tres horas maneat immotus, in extaſim raptus, & in omnium ſenſuum ſuſpenſione poſitus, quod illi ſæpe accidebat, tunc cum ipſe etiam prædicans de eodem loquebatur. Erat eloquens ſatis hic ſermo videre Sanctum in Deo raptum, ubi os aperiebat de illius magnalibus verba facturus, & aliquando perinde ac Spiritus Sanctus illum obduderet, viſus eſt in aerem cum S. Thereſia ſuſtolli, adeſſe coram admirabili Sacramento Eucharistico brachiis expanſis; oculis in Cælum defixis, extra ſe, lacrimas cohibere non valens ad Crucifixi conſpectum, quæ unica erat cubiculi ejuſdem ſupellex. Hoc quippe objectum erat ſtudiorum illius, hæc illius occupatio tanta cum conſolatione, ut ſe ipſum continere non poſſet quominus erumperet in ſuſpiria. Sicut igitur ille ſexcentas excogitabat artes, ut pateretur, ac ſe ſe mortificaret, Deus illum ſuis proſequebatur favoribus, quoniam probatæ, compertæque Sanctitatis viri teſtati ſunt ſe vidiſſe non ſemel Dei Filium cum eo colloquentem. Adeo hilarem habebat faciem, mentemque ita votorum ſuorum compotem, ut prohibere minime poſſet, quo minus extrinſecus etiam id innoteſceret, & cum S. Paulo clamaret: *Repletus ſum conſolatione, ſuperabundo gaudio in omnibus tribulationibus.* (2. *Cor.* 7.) Nullum eſt, lectiſſimi Auditores, gaudium verius, ſolidius, & majus eo, quo Deus afficit eos, qui ſibi ſenſuum voluptates interdicunt propter amorem ejus, & qui libenter crucem, & Salvatoris mortificationem amplectuntur. Hoc illud eſt manna abſconditum, de quo in Scripturis ſermo eſt, quod nonniſi a guſtantibus illud cognoſcitur. Qui corporibus ſuis obſequuntur, eiſque omnia commoda atque delicias procurant, illud minime norunt. Delicatuli illi, qui Chriſtianam mortificationem perhorreſcunt, quaſi Deum crucifixum non colerent, illi, inquam, concipere nequeunt, alias eſſe dulcedines præter eas, quas mundus offert; non ſecus ac illi, qui comeſſationibus, atque compotationibus dediti, vitam jucunde traducere quærunt, quos Crucis inimicos S. Paulus appellat, minime ſentiunt unctionem, quæ comes accedit huic mortificationi, & quæ efficit, ut vir Religioſus ſub cilicio inter jejunia, ſeveraſque auſteritates plus habeat gaudii, & voluptatis hora una, quam illi toto vitæ ſuæ ſpatio percipiant. *Ex Manuſcripto Sermone Auctoris.*

Dona, & gratiæ quibus a Deo auctus eſt.

Status unionis, atque tranſmigrationis animæ in Deum, ad quem ſublimis hic contemplator acceſſerat, cum ſit altiſſimus perfectionis gradus in hac vita, attingebat quodammodo extremum finem glorioſi ſtatus, quo Beati gaudent in cælo, & particeps erat qualitatum ejuſdem. Teſtatur enim S. Thomas, eos, qui ad perfectum contemplationis ſtudium evaſerunt, ex hac vita ipſa frui mercede Beatorum. Hac de cauſſa S. Joannes a Cruce, extaticus ille vir ſingulis fere diebus ad aras, in Sacello, ad menſam, in hominum conſuetudine, omnibus in locis, qualibet in occaſione rapiebatur. S. Thereſia teſtatum reliquit, ubi cum Patre Joanne a Cruce de Deo ſermo haberetur, hunc transferri, ac rapi conſueviſſe. Paſſim ſe divino Spiritu conceptum ſentiebat, corpus illius immotum permanebat; ſenſus omnes deficiebant perinde ac anima expedita eſſet a materia. Hæc in profunda contemplatione attollebatur, & nitentibus, inſuetiſque radiis coruſcans aſſurgebat, ut quidquid in Deo intime latet, intueretur. Modo naturæ divinæ contemplabatur unitatem, modo perſonarum Trinitatem, modo eſſentiæ ſimplicitatem, modo adorabilium attributorum majeſtatem. Hæc omnia intuebatur objecti, illa guſtabat per operationes interiores, quas ſupereminenti modo in illo Deus operabatur: *Divinarum patiens* quemadmodum de alio contemplationi dedito dictum fuit. Mihi non vacat immorari circumſtantiis raptuum horum admirabilium propter eorum innumerabilem copiam. *P. Texier Tomo 2. Panegyricorum.*

Licet ſāctus hic ad unguem myſticam poſſideret Theologiā, dicere poterat cum S. Paulo ſe neſcire aliquid præter J. C. crucifixum.

Scientiam quærimus in libris, ubi non eſt, non ſecus ac Iſraelitæ quærebant aquam in ciſternis, ubi non erat. Quotidie admonemur, Jeſum Chriſtum poſſidere theſauros ſcientiæ & ſapientiæ; cur igitur alibi pretioſa hæc dona conquirenda ſunt? Hinc S. Joannes a Cruce omnem hauſit ſcientiam; Jeſus Chriſtus ipſe illi voluit eſſe pro libris: *Non enim judicavi me ſcire aliquid inter vos, niſi Jeſum, & hunc crucifixum.* Illic didicit Incarnationis myſterium a ſæculo abſconditum; ibi didicit caritatis hujus dimenſiones, quæ nullos habet fines; ibi edoctus fuit ſeipſum exinanire videns exinanitionem Jeſu Chriſti. Ibi percepit amare; fieri quippe non poteſt, ut cum Deus ſuprema ſit Caritas, anima ad illum accedens non inflammetur, & ignem corripiat. Ibi aperiuntur eidem libri æternitatis, & in Dei immenſitate, atque ſuprema illius poteſtate videbat creaturas, quas produxerat. Ibi claram obtinuit cognitionem Verbi quod factum eſt Caro, inexhauſtarum divitiarum ſapientiæ ſuæ, & admirabilium theſaurorum gratiæ; ibi diſcrimen conſiliorum ejus, & impreſſionem, quam Divinus Spiritus efficit in animas illi ſubjectas. Præſta quæſumus Domine, ut veniamus ad te; fac ut omnem ſcientiam in tui cognitione, & amore collocemus, ut S. Joannes a Cruce, & ut ille ſcientiam quæramus in Jeſu Filio tuo crucifixo. Hinc ille hauſit omnem myſticam Theologiam, quam ſapientiſſimus quiſque, & in hac ſcientia doctiſſimus admiratur, & quæ procul dubio cum Sancti Dionyſii Theologia poteſt comparari. Hæc enim omnia opera myſtica ſunt, cujus tituli: *Ars aſcendendi in Carmelum; Nox animæ obſcura; Vivens amoris flamma: Divini amoris Canticum.* Videtur autem in operibus ſuis exprimere potius voluiſſe, quid intra ſe ipſum ſentiret, quam aliis tradere documenta. Ibi ſermo non eſt niſi de arctiſſima animæ cum Creatore ſuo conjunctione, de transformatione in Deum, quæ præclaro *Deificationis* vocabulo nuncupatur ab hujus ſcientiæ Doctoribus, qui Sanctum Joannem a Cruce recenſent in albo eorum, qui altius, ac ſubtilius hoc Theologiæ genus pertractarunt. Si hujuſmodi ſcripta minus apta ſunt captui plurimorum, ſaltem efficere poſſunt, ut judicemus, quantum vita illius eſſet abſcondita in Deo, qui fuerat requies, ac ſolatium animæ ipſius in tribulationibus ejus, & quouſque evaſerit abnegatio ſui ipſius, & a ſenſibilibus rebus avulſio. *Ex Sancti Vita.*

Hic cum S. Thereſia habiti fuerunt tāquā principes hujus ſcientiæ magiſtri.

Sciendum eſt igitur Sanctum noſtrum perfectum Sanctæ Thereſiæ diſcipulum illum eſſe, qui ex ejuſdem Sanctæ luminibus proficiens fontes aperuit altiſſimæ contemplationis, & revelavit arcana adeo ſublimis Theologiæ; eodemque tempore veritas alia ſupponenda eſt, illum nihil ſublimibus ſcriptis ſuis inſeruiſſe, quod in ſemet non fuerit expertus; Hic vulgo appellatur: *Myſticæ Theologiæ ſublimis Doctor, & ſcriptor, divinorum patiens.* Joannes a Cruce fuit unus ex maximis, perfectiſſimiſque contemplatoribus, quos noviſſimis hiſce temporibus tulerit Eccleſia. Scientiæ hujus doctores nobis tradunt, quinam illius ſint effectus, cum dicunt animas ad eximiam hanc contemplationem ſublatas: *liqueſcere in Deo; deficere in Deo; perdere ſe in Deo*: qui ſtatus eſt Sancti noſtri; cum ſolatio refertum videbatur ipſi cor ſuum liqueſcere, totumque ſeſe effundere in Deo, ita ut dicere poſſet cum David: *Factum eſt cor meum tanquam cera liqueſcens in medio ventris mei:* (*Pſal.* 21.) Deficiebat in Deo, cum divini amoris illecebris, & exceſſu gaudiorum ſuorum ſuperantibus vires illius, omneſque ſpiritus ejus, incidebat in languores, & animi deliquia præ amore, quibus cogebatur clamare cum Sponſa Canticorum: *Fulcite me floribus, ſtipate me malis, quia amore langueo.*

Denique ſeipſum perdebat in Deo, non ſecus ac flavii in mare; immerſus enim in Oceanum gaudiorum Dei, non erat ultra ſui compos, ſeipſum non poſſidebat; dicam melius, non vivebat amplius, ſed illum replebat Deus, & Deus in illo vivebat: *Vivo ego jam non ego, vivit vero in me Chriſtus.* Ipſe etiam cum aliquo ex amicis ſuis loquens confitebatur, ſe tot delicias, potiſſimum vero in Altari, percipere, ut ſæpe cum metu Miſſam celebraret, quia cum illam incepiſſet, metuebat, ne eamdem perficere poſſet. Quoties cum integras tranſegiſſet noctes in oratione coram Sanctiſſimo Sacramento, cum Fratres illum hortarentur, peterentque, ut paulliſper ſomno indulgeret; quoties inquam ebrius his prægustationibus Paradiſi, ſinite me, fratres, ajebat: in hoc meum robur, meam requiem, meum gaudium invenio. Præſertim vero extremo vitæ ſuæ anno, cum omni ſuperioritatis onore ſolutus eſſet, vitam potius cæleſtem, quam humanam degebat: in inviis, aviiſque rupium, ac ſaltuum occultabat ſe, ibique in vaſta ea ſolitudine totos fere dies jugi in raptu tranſigebat.

Alia dona & gratiæ quibus Joānes cumulatus fuit.

Adde his, Deum illum in partem vocaſſe magis inſignium perfectionum ſuarum, puta, ſapientiæ, ſcientiæ, atque potentiæ ſuæ. Sapientiæ quidem; cum enim illum poſuiſſet Deus in Eccleſia ſua cum Sancta Thereſia, tanquam publicum magiſtrum, ut doceret vias inauditæ ſanctitatis, & contemplationis, voluit illum nobis in ſcriptis ſuis explicare altiſſima myſteriorum divinorum arcana.

Prophetiæ dono repletus erat.

Huic etiam divina lumina ſua Prophetæ dono communicavit. Legebat enim in cordibus, cognoſcebat quidquid in con-

conſcientia eorum, qui apud illum ſua confitebantur peccata, latebat, eiſque aperiebat peccata, quorum fuerant obliti. Divino afflatus lumine abſentia, & valde remota videbat: vidit enim ſtans in cubiculo ſuo Religioſum, qui noctis concubiæ tenebris tectus ſcalas admovebat, ut e Monaſterii ſeptis aufugeret.

Futura præſentiebat, & ea portendebat, quæ erant eventura; veluti cum inſigni cuidam Hiſpaniæ Matronæ, cui a confeſſionibus aderat, ſubiratæ quod illi eſſet abeundum, & ſciſcitanti, quandonam reverteretur, reſpondit ſe quidem non reverſurum, ſed illam ipſam in cauſſa futuram ut reverteretur. Hoc reſponſum ænigmatis loco fuit nobili Matronæ; ſed tunc illius explanatio innotuit, cum Sancto hoc vita functo, ipſa ad corpus ejuſdem conquirendum miſit; unde intellexit, non ſine prophetico ſpiritu ſibi a Joanne dictum, ipſum quidem non rediturum, ſed illam effecturam, ut reverteretur. Jeſus Chriſtus illum infinita ſua induit potentia, eum in partem vocans omnipotentiæ ſuæ dum viveret, & cum ex hac etiam vita migraſſet.

Illius poteſtas in elementa.

Admirabilem enim obtinuit poteſtatem in elementa. Cum ingens incendium jamjam eſſet abſumpturum unum ex ipſius monaſteriis, neque ulla adeſſet ratio tanti mali prohibendi, ipſe confidens in Deo ſe ſe conjecit ante flammas, ſtatimque flammæ licet contrario ventorum impetu agerentur, in aerem in pinnaculi ſpeciem ſe ſe extulerunt, & mox viam eamdem relegentes extinctæ ſunt.

In tempeſtates.

Poteſtas in tempeſtates. Cum furens, terribiliſque procella urbi cuidam in Hiſpania minitaretur excidium, civeſque omnes territi omnia ſibi mala expaveſcerent, viſus eſt Joannes noſter Religionis ſuæ veſtibus indutus in aere diſſipans nubes, & procellam ejiciens.

In morbos.

Poteſtas in morbos. Dum viveret, ac poſt obitum ejus lintea, quibus ex vulneribus ejus abſterſa fuerat ſanies, omni morborum generi certam afferebant medicinam. Puer novem menſium cum de ſublimi loco decidiſſet, ſibique caput confregiſſet, ad tactum lintei hujus convaluit, quin ne cicatrix quidem, ac vulnerum veſtigium ſupereſſet. Unus ex digitis illius poſt obitum impoſitus puellæ animam agenti, momento adeo perfectæ reſtituit valetudini, ut ex cubili ubi jamjam ſpiritum erat efflatura, in triclinium cum parentibus ſuis cœnatura tranſierit.

In dæmones.

Poteſtas in dæmones a quibus corpora obſidebantur. Cujus rei non aliud afferam teſtimonium, niſi deſumptum ex Epiſtola Sanctæ Thereſiæ ſcripta ad Prioriſſam Medinæ, ubi erat monialis quædam energumena: *Filia, ad te mitto Patrem Joannem a Cruce, cui contulit Deus poteſtatem dæmones ejiciendi, & qui nuperrime ex perſona quadam tres dæmonum legiones ejecit.*

In eoſdem animarū obſeſſores.

Poteſtas adhuc admirabilior in Dæmones animarum obſeſſores; quod teſtantur converſiones miraculoſæ numero carentes. Unica objurgatio, qua die quadam corripuit mulierem æquo liberiorem, & quæ totius oppidi ſcandalum erat, adeo fuit efficax, ut perinde ac fulmine afflata eſſet, languens in terram ceciderit, ac tandem in ſe reverſa Confeſſarium popoſcerit, & generalem illius confeſſionem auſtera, & jugis exceperit pœnitentia.

Gratiæ quibus cælitus cumulabatur, illius augebāt humilitatem.

Gratiæ, dona, & lumina ſupernaturalia quin illum inflarent, ejus humilitatem augebant. Ita grati animi ſenſus fovebat, ut nihil tam metueret, quam ne eſſet ingratus; cumque nihil in ſe videret, quod mereretur, ut Deus illi tot beneficia conferret, pudore ſuffundebatur, ideoque ſe in nihilum ſuum magis magiſque colligebat. Ita virtus, quæ fere ſcopulus eſt ſpiritualium, quia ſe ſe attollunt cum inter ceteros eniteſcunt, Joannem deprimebat. Itaque Sancti hujus exemplum ſecuti humilitati ſtudeamus propter ea, quæ nobis confert beneficia, ut mereamur recentia, ac identidem nobiſmet dicamus: *Quid habes, quod non acceperis?* (1. *Cor.* 4.) Cur ergo gloriaris quaſi tu illorum auctor eſſes, vel perinde ac eſſent in te merita, quæ oculos Domini in te convertiſſent? *Si autem accepiſti, quid gloriaris quaſi non acceperis?* (*Ibidem.*) *Sermo MS.*

Ille ſemet ipſum contemnit, nec laudes ſuas patitur.

Cum anima videt ſe ad ſublimem ſanctitatem evaſiſſe, ſibi revelationes contingere, vel ſe ea fovere, quæ in ſemet ſunt admirabilia; quia periculoſum eſt ne illam lux iſta perſtringat, *Magna virtus eſt*, S. Bernardus ajebat; *ut licet magna opereris, magnum te eſſe neſcias*. Hoc Sancti Joannis noſtri ſecretum eſt; ille circumundique ſeptus eſt luminibus, ſed nunquam allucinatur, ſemper agnoſcit nihilum ſuum, atque miſeriam. Celat non ſuos tantum, verum etiam alienos oculos ſingularia dona, ea dumtaxat intuitus propter illum, a quo donantur. Humilitatis principium ex D. Thoma, profunda eſt reverentia, quam Deo debemus, & quæ ex magnitudine oritur cognitionis ſuæ; ita ut quo magis intellectus repletur intuitu divinarum perfectionum, voluntas coram illis proſternatur, & annihiletur. Ita profundus hic Contemplator cum ſemper immerſus eſſet in cogitationibus magnalium Dei, continebat ſe in nihilo ſuo; fugiebat & ſuam, & mortalium æſtimationem; ſancta enim ardebat iracundia contra laudes, quibus cumulabatur. *P. Texier tomo 2. Panegyricorum.*

Quomodo caritatem exerceret.

Sancto huic ſatis non erat humiles de ſe fovere ſenſus, atque ſe ſe in nihilum ſuum abſcondere; extrinſecus etiam humilitatem exercebat, celans virtutes ſuas in oculis hominum. Hoc pacto Magnus hic Sanctus humilitatem voluit exercere, vitam ducens abſconditam ignotamque, ſe ſe non a mundo dumtaxat ſurripiens, verum etiam quodammodo a numero viventium eximens per ſpiritum annihilationis, quo Sancti aguntur ad imitandum illum, qui inter homines ignotus vivere voluit: *& mundus eum non cognovit*: & qui annos triginta exegit in vita abſcondita, & exinanita conſilio ſapientiæ ſuæ, quod noſtram confundit ambitionem, atque ſuperbiam, & quod ſcrutari non poteſt mundi ſapientia, quæ nitorem tantummodo lucemque requirit. Operoſum non eſt imitari vitam nitentem Verbi Incarnati, cum inter homines verſabatur, quos eloquentiæ ſuæ illiciis attrahebat, & quos miracula in illius ſequelam, atque admirationem alliciebant. Rumor enim, quem actus noſtri cient, & radii gloriæ, qui illos commendant, neſcio quam habent in noſmet reflexionem, quæ difficultatem minuit, & quæ ad illos ſuſcipiendos impellit. Sed ubi virtus noſtra deliteſcit, ac tanquam ſepulta manet, vel Dei unius oculis patet; tunc S. Hieronymus inquit, argumento eſt, hanc Deum unum reſpicere: *Secreta virtus ſolum Deum reſpicit*. Hoc pacto Sanctus hic voluit ſervire Deo, traducens ipſos ſenſus ſuos in eaſdem virtutes, ut fugeret quidquid in his fulgoris ineſt, & quæreret id tantum quod eſt amaritudinis. Sin autem Sanctus noſter in Jeſu Chriſti ſchola eruditus, ac eodem ſpiritu imbutus, fallere non poteſt oculos eorum, cum quibus verſari tenetur, ſaltem invenit modum celandi eos virtutum ſuarum magnitudinem, & prohibendi ne extrinſecus prodeant, niſi aliquot fugaces radii, quos cohibere, ac obruere minime poteſt.

Idem ſequitur argumētum.

Verum perinde ac id parum eſſet præ deſiderio vivendi omnibus ignotum, & ab omnibus contemptum, alterum ſibi in eadem Religione quærit receſſum profundis ſenſibus humilitatis, quo ſe ſe in nihili ſui abyſſum recipit, & nequit ſatisfacere humili huic de ſemet ſenſui, qualis erat ſe nequiſſimum peccatorum omnium putare, & ſemper ſe ſe ad ſenſus hujus normam componere. Etenim locum ſibi deligit ad pedes fratrum ſuorum, cum eligitur, ut aliis præſit; & altiſſimus honoris gradus ad quem aſpirat eſt, pedes eorum abluere, & deoſculari. Agitur de illo ad Sacerdotium promovendo, ſed miniſterium hoc, pro quo Seraphim non ſatis munda videntur, illi adeo videtur formidabile, ut nihil præter obedientiam illum impellere valeat; humilitate prodente hoc pacto theſaurum, quem celabat, & ingerente aliis ſenſus eo ſublimiores virtutis ſuæ, quo ipſe demiſſiores animo fovebat, mallens imitari abjectiones Dei, qui humiliatus, & exinanitus ad homines venit, quam ad eum characterem anhelare, per quem homo aſcendit ad Deum, ita ut dum hujus dignitatis characterem cogitat, humilitas ſua efficiat, ut cum Apoſtolorum Principe Dominum obteſtetur, ut recedat ab ipſo, quia inſignis peccator eſt: *Recede a me, quia homo peccator ſum:* (*Luc.* 5.) creditque gloriæ ſuæ intereſſe, ſemetipſum profundo humiliationis ſenſu jugiter jugulare, quam quotidie videre Deum ſuum in manibus ſuis conſecratum.

Sanctus hic præferebat contemptū ſuum laudibus hominum.

Hic humilis corde non fugiebat ſolum hominum æſtimationem, ſed perhorreſcebat; ita eſt, inquam, perhorreſcebat; in vita enim ejus legimus, hominem hunc adeo modeſtum, patientem, ac ſemper ſibi conſtantem, furere quodammodo conſueviſſe, & ſanctæ iracundiæ flamma ſuccendi adverſus eos, a quibus laudabatur. Hoc plane teſtatur id, quod accidit Granatæ, cum audiſſet accertum fuiſſe Pictorem, a quo in tabula exhiberetur coloribus eo in ſtatu admirabili, in quo erat, cum in extaſim rapiebatur. Tanta enim inde mœſtitia, ac dolore affectus fuit, ut plures dies nullo refici poſſe ſolatio videretur. His addere mihi fas eſt, quemadmodum Spiritus Sanctus nos docet, humilitatem, vel potius humiliationem eſſe abominationis objectum ſuperbis: *Abominatio eſt ſuperbo humilitas*, e contra repulſas, ignominias, & probra objectum eſſe votorum ardentium Joannis noſtri, & argumentum gaudiorum ejuſdem.

Niſi ſatis graves cauſſæ me compellerent ſilentio præterire pulcherrimum vitæ Sancti hujus locum, illum vobis oſtenderem præ gaudio triumphantem, dum traditur in carcerem, dum noctu veluti fur abducitur, dum inobedientiæ, ac perduellionis reus agitur, dum veluti de criminoſo quæſtio habetur, dum Reformationis habitu exuitur, dum flagellis cæditur, & ut verbo me expediam, dum octo, vel novem menſium ſpatio graviſſimis torquetur ſuppliciis, quibus in nequiſſimo Regularium ſoleat animadverti. Omnes hæ contumeliæ, hæ turpes in hominum oculis perſecutiones nondum explere valent deſiderium, quo tenetur humiliationum. *P. Texier tomo 2. Panegyricorum.*

S. Joannes perſecutionē patitur, ut inſtituat reformationem.

Pluribus indiciis ſpiritus vere humilis ab eo dignoſcitur, qui in ſpeciem tantum humilis eſt; ſed contemptus illos facile ſecernit; ſuperbus abſconditus illum ferre non poteſt: *Abominatio eſt ſuperbo humilitas*. Erumpit ſuam prodens iracundiam. E contra qui vere humilis eſt, ſaturatur opprobriis; quod Sancti Joannis votum erat præcipuum.

Illius amor in Deum, & arcta cū Deo neceſſitudo.

Quemadmodum Deus ceſſare nequit, quin ſe cognoſcat, amet, ſuis perfectionibus gaudeat: ita hæc anima a Deo divelli non poterat, neque abeſſe ab actuali contemplatione, a cognitione amoris Dei ſui, neque a divinis voluptatibus, quibus fruebatur cum ab hominibus contumelia afficeretur, & diuturnis laboraret morbis, quibus corpus illius affligebatur. Ipſius in Deum tranſmigratio, ut loquuntur Myſtici, adeo jugis erat, ut illi utendum eſſet ferreis catenis, & acutis cuſpidibus, vel aliis inſtrumentis corporis ſenſibilibus, ut vi doloris ſe idoneum præberet ad audienda, quæ ſibi ab hominibus proponebantur negotia. Hæc unio inde erat admirabilior, quia rerum experientia docemur, quantum nobis ſtet

ſtet operis, ac laboris, ad Deum cogitationes attollere, figere levitatem noſtræ imaginationis, quæ inde nos avellit, cum maxime cogitamus; & quænam nobiſmet ipſis inferenda ſit vis, ut aliquantiſper in ſolitudine, ſilentio, oratione verſemur, quin ultro ſequamur evagationes mentis noſtræ, quæ nos tanquam domeſticus dæmon in ſexcentas rapit partes, loco longe diſſitas, ubi corpus noſtrum nos captivos, & immobiles tenet. Quodnam igitur prodigium eſt, immutaſſe, quod Sanctus noſter obtinuit, naturam corruptam, quæ inimica eſt unionum ſpiritualium in natura prorſus angelica, prorſus ſeraphica, prorſus divina, quæ ne ad breve quidem momentum poteſt a Deo ſeparari! Poſt hæc argumenta, cui perſuaſum non erit, ipſum intrinſecus poſſediſſe glorioſam vitam Jeſu Chriſti?

Sæpe viſus fuit lumine coruſcans & radiis redimitus.

Sed ſingularis hæc gratia Deo ſatis non fuit; fecit etiam, ut ſanctitas extrinſecus prodiret in corpore ſervi ſui; non ſecus ac Jeſus Chriſtus effecit, ut eniteſceret in ſancta humanitate ſua ipſo transfigurationis ſuæ die. Viſus enim ſæpe fuit modo radiis nitidiſſimis ſeptus ſolis inſtar, modo cum hoc fulgore a terra ſublatus, perinde ac illius corpus jam poſſideret claritatem, & agilitatem corporum glorioſorum. Modo replebat luce ſacrum tribunal, ubi fidelium confeſſiones excipiebat; modo carcerem ſuum illuſtrabat, ibique nocte, tanquam in meridie videbat; ita ut plures qui & ipſi illuminabantur ſibi accenſas lampades non deeſſe arbitrarentur. Sed quæſo undenam proficiſcebantur radii illi adeo nitentes, & adeo frequentes in aere elationes, niſi ab interiori gloria, quam huic animæ Magnæ Deus communicabat?

Pœnitentia & mortificationes [illegible] illum ad ſublimē contemplationem, omneſque Cæli gratias illi comparaverunt.

Sanctorum Pœnitentiæ habent ſua pia, & ſancta exercitia, non ſecus ac ſuas contemplationes. In hoc autem Viro proportionem ſervabant; quoniam Deus tantum gaudiorum largitur, quantum amaritudinis hauritur ex Calice ſuo: & ex quo Providentia Sanctum hunc virum S. Thereſiæ regendum tradidit, ut inſignis illa inciperetur reformatio uſque ad extremum anhelitum, Joannes nullam uſpiam corpori ſuo requiem permiſit. Juges erant ejus vigiliæ. Qui illum plures annos concomitati ſunt, jurejurando affirmant, ipſum plerumque genibus flexis coram Sanctiſſimo Altarium Sacramento noctes traduxiſſe. Aſſiduitas mortificationum ſuarum illum transformabat in Jeſum Chriſtum crucifixum; non ſecus ac extaſes glorioſæ transformabant illum in Jeſum Chriſtum luminibus in Thabor coruſcantem. Sed unde nam ipſi adeo parum illuminati ſumus, ac hebetes in divinis, ut opus eſſet nos de fidei noſtræ elementis erudiri; inde videlicet, quia pœnitentiam fugimus; quia noſtris ſenſibus, cogitationibuſque obſequimur, cuperemus ſequi Jeſum Chriſtum in Thabor, & cum illo ad Calvarium pergere detrectamus. Animum igitur advertamus, donec rerum ordinem perturbabimus, gratiam nequaquam ſe nobis communicaturam. Si cæleſtibus ſolatiis frui volumus, ea eſſe promerenda, & ut ita dicam pretio comparanda. Neminem eſſe ad unguem ſpiritalem, niſi qui ſibimet per odium implacabile abrenuntiaverit, & mortificans corpus ſuum in ſe ignem extinxerit concupiſcentiæ. *P. Texier in Panegyricis.*

Zelus, quem prætulit in reformatione Ordinis Carmeli.

Deus, qui inſignem hunc ſanctitate Virum ideo per cruces, atque paſſiones ad tantum contemplationis apicem adduxerat, ut mox alios excitaret, & ad idem vitæ genus amplectendum impelleret, ſatis non duxit eum evocaſſe ad Religionem, quæ in ipſa inſtituti ratione, ac mente primorum Auctorum devota erat auſteræ, ac pœnitenti vitæ ducendæ, vitiis convellendis, & hominibus ad altiorem ſanctitatem promovendis: Deus inquam Sancto Joanni a Cruce infudit zelum Eliæ Prophetæ, qui reformavit populum Iſraël, & veri Dei cultum reſtituit.

Hic cum S. Thereſia labores conjunxit, ut Ordinē Carmeli in priſtinum fervorem revocaret.

Vix a Sancta Thereſia in ſocium Reformationis aſcitus, adlectuſque fuit, cum prætulit zelum, animumque invictum, ac nullis deterrendum difficultatibus, quæ divino huic operi ſunt adverſatæ. Satis non eſt illum ſcire, Religioſos hac vacare culpa, niſi illos etiam perfectos videat, & niſi regula ad unguem, & litteræ apicem obſervetur, ubi aliquam obtinet poteſtatem; & per hanc fere generalem reformationem habetur tanquam ſecundus hujus Ordinis Inſtitutor, qui in tot late Provincias, & Regna ſe extendit. Ad excitandum igitur ac inflammandum tantum hunc mortalium utriuſque ſexus numerum, eumque a laxiori ad fervidiorem vitam, atque conſtantem omnium conſiliorum Evangelicorum praxim traducendum, credidit, ſibi quoque inſtaurandum eſſe fervorem ſuum, preces, & mortificationes ingeminandas, atque omni cura, & vigilantia adlaborandum, ut illum in viam ſublimioris perfectionis deduceret. Hinc diſcat quicumque alicui præeſt communitati, ſe iis, qui ſubjecti ſunt, exemplum debere. Joannes a Cruce nihil prætermiſit, quod fovere poſſet hunc fervoris, ac regularitatis ſpiritum in recentibus Proſelytis; exemplis addidit virtutes præſtantiſſimas, ſapientiam ad perſuadendum idoneam, energeticam ſimplicitatem, quæ inferiorum animos ſibi conciliat, ſummam patientiam in alienis lapſibus ferendis, acres vividaſque adhortationes ut alii facile, & enixe pœnitentiæ labores ſuſcipiant. Quis dicere poſſet quanam vi hæc illis repeteret communis magiſtri verba? Qui quotidie non bajulat crucem ſuam non poteſt meus eſſe diſcipulus; ſi paſſi fueritis cum Jeſu Chriſto, cum eodem conglorificabimini: *Momentaneum, & leve tribulationis noſtræ, æternum gloriæ pondus operatur in nobis*. Curramus in ſtadio, ita ut bravium aſſequamur. Hæc verba a Joanne prolata erant ignitali, qui ex illius corde tanquam ex ignita fornace egrediebantur, & afferebant lucem quidem menti, calorem autem animæ fratrum ſuorum.

Sanctus hic quādam exercuit ſpeciem Apoſtolatus in hujus Ordinis reformatione.

Si ad peccatores convertendos Apoſtoli zelus requiritur, ne mirum vobis videatur cum dixero ardentiorem, ferventioremque zelum requiri, ut boni viri, & jam converſi ad altiorem perfectionis gradum intendat animos; quippe viſi ſunt Apoſtolici viri paucis diebus, vel menſibus urbes convertere, quæ plurimorum annorum ſpatio animam ad perfectionem impellere non valuerunt. Atque hic, qui in ſpiritualibus eruditi ſunt, metiri debent fructum, & operam, quam Sanctus hic præſtitit Deo. Si enim Sanctus unus in majorem Dei gloriam cedit, quam ſexcenti modicæ virtutis, atque vitæ communis mortales; quid exiſtimandum eſt, tercentas & ultra domos ædificare, ac totidem fere reformare repletas iis, qui per ſtatum, atque profeſſionem amplectuntur auſteriſſimum, quod in Eccleſia inveniatur, inſtitutum, & efficiunt, ut primus hujus Ordinis fervor refloreſcat, aliud eſſe, quam totidem Sanctitatis ſcholas aperire? Quid tot extruere Templa, ubi in ſingulos dies ſexcenta offeruntur holocauſta, in quibus victima tota per integram perfectamque mortificationem abſumitur, tot aras ponere, ubi ſexcentis viventibus hoſtis litatur, ut inquit Apoſtolus: *Obſecro vos, ut exhibeatis corpora veſtra hoſtiam viventem*. (*Rom.* 12.) Si olim, S. Hieronymo teſte, prodigium fuit videre deſerta, atque ſolitudines oppletas Religioſis viris, vitam prorſus cæleſtem ducentibus, hoc majus adhuc eſt, videre Sanctum urbes, Provincias, ac Regna ipſa frequentaſſe? Heu! ſi alii nomen Apoſtolorum promeriti ſunt, quia prima attulerunt fidei lumina, ac Dei cognitionem: quo titulo appellandus erit hic Sanctus propter allatam Evangelii perfectionem? Si Dei ſpiritu agi opus eſt illum, qui alios a vitiis abſterret: quo igne, quibus luminibus opus eſt, ut aliis ſanctitatis, & perfectionis abſolutiſſimæ infundamus amorem? Hunc editiorem, & eminentiorem Apoſtolatum vocare poſſem, quam ſit ſimpliciter dare Chriſtianos Eccleſiæ; pro quo miniſterio majori fortitudine illi opus fuit.

Cura Providentiæ in hac reformatione a S. Thereſia, & S. Joanne Inſtituta.

Cum S. Joannes a Cruce particeps fuerit gloriæ hujus reformationis, quærendum non eſt unde nactus fuerit immanem argenti vim ad tot domos ædificandas, atque tot Sanctos alendos. Satis enim eſt illos profeſſionem emiſiſſe nihil poſſidendi, ut fiat, quemadmodum S. Chryſoſtomus inquit de Iſraelitis verba faciens, ſarcina divinæ Providentiæ, quæ hanc ſibi vindicat curam omnia ſuppeditandi, ſimulatque homines propter Dei amorem omnia relinquunt, niſi dicere mavis; quemadmodum olim huic eidem populo pollicitus fuit, quidquid pedibus ſuis calcaverint, eorum dominationi acceſſurum: *omnis locus, quem per veſter calcaverit, veſter erit*. Ita hunc ordinem pedibus calcantem bona, quæ mundus deperit, a Deo auctum, ac multiplicatum fuiſſe; & huic operi præfeciſſe Joannem a Cruce, ut tueretur, atque ſervaret, quidquid Beati Elias, & Albertus primi inſtituerant. *Ex Vita ejus.*

Labores, quos ſuſtinuit ut reformationē ſtatueret.

Nemo ingentibus Dei conſiliis exequendis aptus eſt, niſi qui pati novit. Sicuti Jeſus Chriſtus ſuam inſtituit Eccleſiam in Idolorum ruina; Idololatrarum furorem & perſecutiones ſuſtinens; ita S. Joannes a Cruce ad ingens, de quo verba facimus, opus aſſumptus, Ordinis ſui reformationem aggreditur; ſed Confratres illius fallaci zelo acti ſuam laxitatem tuentur, & cum Sanctus noſter collapſam ſtudet reſtituere diſciplinam, illum odioſæ inſimulant ſingularitatis, atque ſuſceptum ab illo conſilium, crimen putant graviſſimis ſuppliciis coercendum. Profecto moleſtiſſima ex omnibus, quas paſſus eſt, perſecutionibus, ea fuit, quam in eum excitarunt fratres ſui, & illi, quos jure filios ſuos poterat appellare; videlicet veteres Religioſi, quos reliquerat, & quos in recenti inſtituto ipſe efformaverat. Primi reformationem illius tanquam rebellionem adverſus regulares Ordinis Superiores intuiti, cum eo ſe gerere voluerunt tanquam cum fugitivo, atque Apoſtata. Miſerunt in illum ſagittariorum, & militum manum, qui perfracta Hoſpitii, ubi commorabatur, janua, comprehenderunt illum, ac magno cum tumultu in Cœnobii eorum carceres abduxerunt. Eorum vero perſecutio, qui ſemet ſpectare debebant tanquam illius filios, & qui Reformationem jam erant amplexi, longe illi gravior fuit, atque acerbior. Neque putetis hanc minori cum ſuavitate, patientia, humilitate ſuſtinuiſſe, vel recentem hanc perferendi occaſionem eidem minus jucundam fuiſſe; ſed hoc erat illi maximum mortificationis argumentum cognoſcenti, eos, quos arbitrabatur inſtauratos, & Jeſu Chriſto indutos, nondum veterem hominem exuiſſe. Etenim poſtquam per ſummam indignitatem variis in occaſionibus illum affecerunt contumelia, tandem in generalibus Comitiis omnem illi abrogarunt auctoritatem. Turpiter ejecerunt illum de cœtu tanquam peſtem publicam, & Religionis perturbatorem. Mox vero eum ablegarunt in miſerrimum conventum in agro, edicto vetantes, ne ab aliquo viſeretur; ac tandem ut prorſus hoc malo liberarentur, ſtatuerunt illum ad Indos ſub aliqua miſſionis ſpecie mittendum. Hoc illorum adeo turpe conſilium plurimis contumeliis, & opprobriis comitati ſunt; ipſe vero tulit animo æquiſſimo, quo palam oſtendit, ſe melius adhuc exercere, quam aliis tradere verum uſum humiliationum.

Extremæ paſſiones vitæ ſuæ il-

Aſpectus Dei propter amorem ſuum morientis, immiſerat illi ardens Martyrii deſiderium, in quo jam ſpem omnem collo-

[margin: …lum effecerunt ſimilem Jeſu crucifixo.]

collocare incipiebat, & quod omnem illius lætitiam conſtituiſſet, niſi Deus periculoſo morbo prohibuiſſet iter ad Indos, quo illum relegare meditabantur. Sed hac fruſtratus ſpe, ardenter cupiit perfectam habere cum Jeſu Crucifixo ſimilitudinem, & hæc fuit locuples ac pretioſa portio Joanni reſervata prope finem vitæ ſuæ: graviſſimi enim corporis dolores, calumniæ, contumeliæ, interiora deliquia, ultima fuere tela, quibus Deus uſus eſt ut numeris omnibus hoc exemplar Crucifixi perficeret.

[margin: Ultimi ejus morbi.]

Tribus noviſſimis vitæ ſuæ menſibus, velut Job, ulceribus uſquequaque contectus fuit, atque morbo affectus qui graviſſimos illi dolores gignebat, & propter quem caro illius membratim ſecabatur, ita ut ipſa medentium manus perhorreſceret modum, quo illum torquere cogebatur. Attamen omnia ille tanta patientia ſuſtinebat, ut ne hiſcere quidem viſus fuerit, ut conquereretur. Ad extremum patientiæ ipſius experimentum ſuberat tunc cujuſdam Superioris regimini, qui odio in illum ſuccenſus iniquo animo domi ſuæ ferebat, victum ei negabat, atque pharmaca, & valetudinarii præfectum, ne quidquam illi ſolatii afferret, prohibebat. Immo etiam ſæpe in cubiculum ejus ingrediebatur, ut illum contumelioſis laceſſeret verbis, exprobrans illi imperfectiones, & laxitates, quibus Ordinem evertebat.

[margin: Calumniæ ad illius exiſtimationem lædendam.]

Permittit quoque Deus, ut ſub vitæ illius exitum nebulæ offunderentur virtutibus ipſius per obtrectationes, & calumnias, & poſtquam de moribus ejus quæſitum fuit, atque ſecundum jura teſtes auditi fuerunt, quaſi nocens fuiſſet, rumor per Hiſpaniam evulgatus eſt Patrem Joannem a Cruce Religionis inſignibus exuendum. Quapropter inter omnes perſecutiones, quas paſſus eſt ab amicis, fuit derelictus, ut olim J. C. a Diſcipulis ſuis, Paſſionis ejuſdem tempore. Tandem poſtremo vitæ ſuæ die, omnes interiores animæ ipſius facultates in Oceano amaritudinis ſubmerſæ fuerunt, & perinde ac corpus ejus in cruce confixum eſſet, ſpiritus ejus interiori Cruce angebatur, quæ millies erat acerbior.

[margin: Mortuus eſt in Cruce ut J. C.]

O Dei Providentia! quam admirabilis es in ſanctis tuis! Profecto, niſi vidiſſem, Hominem Deum in agone poſitum, in cruento ſudore immerſum, ſe ſe dolori tradentem, ac dicentem: *Triſtis eſt anima mea uſque ad mortem*: Niſi jam jam in Cruce animam efflaturus cælum, terramque perterruiſſet triſtibus verbis: *Deus, Deus meus, ut quid dereliquiſti me?* mirari non liceret intuitis quomodo Deus fidelem nunc famulum in hora mortis excipiat. Sed quoniam amor Jeſum Chriſtum impulit, ut hoc mortis genus ſubire vellet, millies beatus eſt ſervus ille, qui eodem mulctatur ſupplicio, quo Dominus. Vir Sanctus, qui noverat manum percutientem ſe, & ſpiritum, qui illam regebat, tandem pervenit ad terminum qui tot malis finem daturus erat, & pacate Deo ſuo animam reddidit. *Ex illius vita.*

[margin: Miraculoſæ apparitiones reliquiarum ejus.]

De miraculis ejus nihil hoc in loco dicam, quandoquidem jam locuti ſumus. Hoc tamen in Sancto noſtro ſingulare eſt, neque aliis accidiſſe legimus. Conſtat autem ex ingenti irreprehenſibilium teſtium numero, & inquiſitionibus ante plura Eccleſiaſtica Tribunalia peractis, cum pretioſa illius caro, & oſſa diſtributa fuiſſent, ac variis thecis inſerta, in particulis his carnis, & oſſium viſas fuiſſe miraculoſas apparitiones; quæ referebant modo imaginem, quam *Ecce Homo* vocamus, non ſine cruento livore ad genas; modo Calvarium impoſitum rupi, in quo videbatur crux, & imago Joannis a Cruce in genua procumbentis; modo Crucifixi formam; volente Deo has figuras, & miraculoſas apparitiones eſſe tanquam teſtes ſanctitatis Beati Viri, & ardentiſſimi amoris, quo Crucem dilexit. Illud vero miro modo Sancto noſtro glorioſius videtur quod Sanctus hic Patriarcha poſt ſe viventes reliquias reliquit, in quibus omnes ipſius virtutes expreſſas invenimus. In Sancta enim reformatione, cujus ipſe cum Sancta Thereſia auctor eſt, magnum reliquit filiorum numerum, qui induti, actique ſunt duplici Spiritu Eliæ primi parentis ſui; Spiritu zeli, ac fortitudinis, qui ſe ſe extrinſecus prodit, cum agitur de prædicanda fide, tuendaque Religionis cauſſa. Spiritu interiori, ſpiritu orationis, & ſolitudinis, qui efficit conſummatæ Sanctitatis contemplatores, rectique exempli Concionatores, quales S. Thereſia cupiebat.

Tibi vero, Sancte Vir, ne præmium deeſſet zelo, qui te tot exercuit, confecitque laboribus, ut in ingenti hoc Ordine primum excitares fervorem, quo pius Inſtitutor illum incenderat; Tibi, inquam, tradidit frequentem tot Sanctorum Religioſorum poſteritatem, qui tua ſectantur veſtigia, & quorum vita adeo frugi, & auſtera non nihil confert ad gloriam tuam; quandoquidem illorum uteris ope ad ea perficienda, quæ per te perficere non valuiſti. Unum dumtaxat erat tibi naturale corpus, quod neque in locis omnibus, neque omnibus temporibus adeſſe poterat, ut ubivis chriſtianæ mortificationis exemplar præberes: ſed huic neceſſitati ſatis ſuperque ſatisfactum eſt per myſticum tanti Ordinis corpus, cujus vocari potes inſtaurator, & ſecundus Patriarcha, quoniam illi primam reddidiſti vitam, primum fervorem, ac ſpiritum, quod ipſum præſtant tot zeli tui ſucceſſores, & humilitatis tuæ, tuæque mortificationis imitatores. Quod ſi S. Gregorius Nazianzenus Regularium ſtatum Evangelii plenitudinem vocat, quia ibi omnia ejus præcepta, atque conſilia ad unguem obſervantur; id jure dicere poſſum de illis præcipue, quos tu exemplis tuis formaſti, quandoquidem in eorum vita præclara, ac difficillima ejuſdem placita eluceſcunt.

[margin: Qua in re imitari debeamus S. Joannem a Cruce ſinguli juxta conditionē ſuam.]

Quod vero ad nos pertinet, quibus Eccleſia inſignis Sancti hujus proponit exemplum, ut nos ad virtutum illius imitationem impellat, ubi cogito rigorem, auſteritates, & admirabilem mortificationem illius, noſtiſne, quid ſit animadvertendum? Cælum, auditores, nobis dabitur gratis? ſine vi rapiemus illud? Nunquid ad illud via nobis roſis ſtrata erit, aliis vero ſpinis, & crucibus? Haud ita ſane, ſed Joannes noverat, quanti ſtet, & quomodo ſit adquirendum.

[margin: Hortatio ad tribulationes ſuſtinēdas.]

Vobis autem, qui Cruces effugitis, & qui in hoc omnes curas veſtras impenditis, ut minima evitetis incommoda, quæ vobis deſtinat Providentia, ut vos ſanctificet, quid aliud dicere poſſum, quam terribilia S. Pauli verba, videlicet, voſmet probare actionibus veſtris inimicos Crucis Jeſu Chriſti: *Et nunc flens dico, inimicos Crucis Chriſti.* (*Philipp.* 3.) Nunquid fallitur Deus ea in ratione, qua Sanctos excipit? Nunquid non amat, quos corrigit, & vexat? Nunquid majorem teſtatus eſt amorem S. Joannis a Cruce deliciis, quibus inebriavit illum, quam opprobriis, quibus ille ſaturatus fuit? Nonne SS. omnes per eamdem viam deducti ſunt? Nonne omnes Jeſu Chriſto dixerunt, ut ſanctus ille, quem colimus: *Domine pati pro te, atque contemni.* Domine nihil a te petimus, niſi ut in partem accedamus paſſionum tuarum, & contumeliarum Crucis tuæ. Chriſtiani voluptatum veſtrarum idololatræ, qui vitæ mollis fautores voſmet jactitatis, nunquam ſane hanc morum doctrinam percepiſtis; ignoratis ergo voluptates partem eſſe, & reproborum ſortem, tribulationes autem beatam eſſe partem prædeſtinatorum? Nondum aſſecuti eſtis vim eorum verborum. *Plorabitis, & flebitis vos, mundus autem gaudebit: ſed triſtitia veſtra convertetur in gaudium.* Petite a Deo perſpicaces oculos, quorum ope videre, guſtare, & has divinas veritates diligere valeatis.

A vobis non quæritur, ut ad hunc eminentem mortificationis, contemplationis, atque extaſum gradum aſcendatis; ſinguli habent donum Dei vocationi ſuæ congruum: *Alius ſic, alius vero ſic, unuſquiſque proprium donum habet ex Deo.* (*1. Corinth.* 7.) Verum nonne a vobis quæri poteſt ne animi veſtri cupiditates excitetis mundanorum ſpectaculorum intuitu? Nonne jure prohiberi poteſt lectio librorum periculo non carentium, & frequentia illorum cœtuum, ubi pudor in naufragii diſcrimen adducitur? Nonne merito vobis dicimus, reſcindendum eſſe veſtium luxum, & magnificam familiam, quam nonniſi alienis ſumptibus alitis? Excerpite igitur ex Sancti hujus vita, quid imitari veſtrum eſt, relinquentes omnes criminoſos habitus & frequentius vacantes orationi, ac meditationi magnalium Dei; & quandoquidem pares non eſtis ut perfecte magnum hunc Sanctum imitemini, voſmet ſaltem humilitate, & admiramini in eo, quidquid captum veſtrum excedit, neque ceſſetis laudare Deum excolentes donum, quod ab eo recepiſtis: *Unuſquiſque proprium donum habet ex Deo.*

Finis Tomi Quarti Panegyricorum.

R. P. VINCENTII
HOUDRY
BIBLIOTHECA
CONCIONATORIA

COMPLECTENS

PANEGYRICAS ORATIONES SANCTORUM.

TOMUS QUINTUS,

IN QUO CONTINETUR

SUPPLEMENTUM PANEGYRICORUM

Per Materias generales APOSTOLORUM, MARTYRUM, CONFESSORUM, VIRGINUM, &c.

E GALLICO SERMONE IN LATINUM TRANSLATUM.

EDITIO NOVISSIMA.

VENETIIS,
Ex Typographia HEREDIS NICOLAI PEZZANA.
MDCCLXXIX.
SUPERIORUM FACULTATE.